

บทที่ ๑๕

การปฏิรูปและการฟื้นฟูก្នរាម

การบีดกรองโดยสารธุรกรรม—การสินสุดกำลังเสนอ yankee—การปฏิรูปการเมืองและรัฐธรรมนูญ—การศาล—การปฏิรูปพระราชบัญญัติแรงงาน การถือที่ดิน และการศึกษา—สนธิสัญญาสันติภาพ—การต่างประเทศ—การเมืองหลังปี ๑๙๔๒ —การฟื้นตัวและความเดินให้ญี่ปุ่นของอุตสาหกรรม

ภาษาที่พระจักรพรรดิทรงใช้ในพระราชดำรัสต่อประชาชนถึงการตัดสินใจยอมแพ้นั้น เป็นภาษาที่ละเว้นถ้อยคำความหมายไว้ในฐานที่เข้าใจกันเองได้โดยความตอนหนึ่งว่า “แม้ว่าทุกคนจะทำอย่างเดี๋ยสุดแล้วก็ตาม....สถานการณ์สองครา เมื่อได้พัฒนาไปโดยไม่จำเป็นว่าจะทำให้ญี่ปุ่นเป็นฝ่ายได้เปรียบ”๗๙ ดังนั้น เพื่อหลีกเลี่ยงการนองเลือดต่อไป บางทีอาจจะถึง “การทำลายอารยธรรมของมวลมนุษยชาติโดยสิ้นเชิง” ญี่ปุ่นจะต้อง “อดทนในสิ่งที่เหลือจะอดทนได้และทันทุกข์ในสิ่งที่เหลือจะทนทุกข์ได้” ด้วยเหตุผลดังกล่าว จึงได้มีการตัดสินใจยอมรับเงื่อนไขของฝ่ายสัมพันธมิตร

นี่หมายถึงอะไรในภาคปฏิบัติที่ได้เจรจาดังกันในเมือง การปราบกู้ตัวของกองทัพอาภาค อเมริกาในโตเกียวและกองทัพเรือของสัมพันธมิตรที่ก่อตั้งสมอนอกชายฝั่งโยโกซุกาก (Yokosuka) คำสั่งให้กองทัพญี่ปุ่นต่อแดงในโกลโพนทะลวงอาวุธและกองทัพในญี่ปุ่นลงให้สลายกำลัง เงินบ ฯ ไปสู่เมืองและหมู่บ้านของตน สิ่งเหล่านี้ได้นำความจริงของการปราบกู้ตัวสู่ประเทศ แล้ว ในพื้นที่โตเกียว-โยโกซุกาก ประชาชนอยู่บ้านมากที่สุดเท่าที่จะมากได้ด้วยความกลัวการทำลาย ล้างพลามอย่างโหดเหี้ยมและการล้างแค้น ทุกหนทุกแห่งประชาชนมองไปที่ผู้นำเพื่อขอคำสั่ง คำแนะนำหรืออย่างน้อยก็เพื่อขอข่าวสารถึงสิ่งที่กำลังดำเนินไป ประชาชนพบว่า การบริหารราชการแผ่นดินเข่นเดียวกับเศรษฐกิจนั้นเป็นป่วนระสำราษัย สำหรับประเทศชาติที่ได้ทำงานอย่างหนักมาหลายสัปดาห์แล้วและเตรียมพร้อมเพื่อการยืนหยัดต่อสู้ครั้งสุดท้าย ความเปลี่ยนแปลงนั้นน่าลงหงงงวย ทั้งๆ ที่มีการโจมตีทางอากาศ การขาดแคลนสิ่งต่างๆ และมีสัญญาณ

อีน ๆ มากมายเกี่ยวกับความสูญเสียที่บกพร่องทุกด้านในปีที่แล้ว การสิ้นสุดสงครามจึงสร้างความรู้สึกโลงใจ แต่ก็ทำให้ร้อด้วยความผิดหวัง ในกระบวนการแห่งความรู้สึกที่ตามมาเป็นระลอก ๆ นั้น ความรู้สึกชาต้านและการเพิกเฉยเฉื่อยชาประภูมิชนดินเอกสารกิริยาที่ประชาชนเดินเหิน จากความเมี้ยบงันในหมู่ผู้คน และจากการอื้ออำนวยสิ่งบันเทิงเริงรมย์แก่ผู้ชั้นนำไปตามครรลอง

เป็นการแยกตัดตอนจากสิ่งที่ได้ผ่านมาอย่างเห็นได้ชัดมากจนครอกร ที่ควรจะคิดว่าเป็นการอวสานมากกว่าจะเป็นการจบบทตอน และถือสิ่งต่าง ๆ ที่ตามมาเป็นสิ่งใหม่ อันที่จริงในหลายด้านแล้วมันก็เป็นขั้นนั้น เพราะความพ่ายแพ้ดูเหมือนจะเป็นการถ่ายถอนแลือดเนื้อพลกำลังอันทำให้เกิดอารมณ์อ่อนเปลี่ยนที่จะมีความสัมพันธ์กับโลกภายนอกเท่า ๆ กับเปิดหนทางกว้างแก่การทดลองสถาบันสังคมและการเมือง ในทั้งสองด้าน มันเป็นผลผลกระทบที่ลึกซึ้งมาก ในอีกแห่งหนึ่ง ความเปลี่ยนแปลงของทิศทางเป็นการมองเห็นจริงอย่างง่ายดายไป เมื่อความรู้สึกหือคอค่ออย 繁忙หายไป ชาวญี่ปุ่นก็เริ่มที่จะริเริ่มกิจกรรมประเทศของตน เขาได้ให้สิ่งก่อ ตามคตินิยมของอดีตแก่สิ่งใหม่ ๆ ในด้านสังคมและการเมืองเหมือนสหราชอาณาจักรในทศวรรษที่ ๑๙๕๐ เล็กน้อย และเหมือนญี่ปุ่นแห่งทศวรรษ ๑๙๒๐ มาากกว่า ในด้านการศึกษาและความคิด มีการฟื้นตัวของแนวโน้มและการโดยเดียวชี้ให้ถูกพากษากชาติรุนแรงบิดเบือนหันหน้าไปหรือจัดไปในด้านการพัฒนาเศรษฐกิจ มีการใช้ประสบการณ์ในระหว่างสงครามนั้นให้เป็นประโยชน์ในการสร้างแบบอย่างทางอุตสาหกรรมใหม่และส่งเสริมความติบเทuityอันน่าประหลาดยิ่ง ผลก็คือ ๑๗ ปี ภายหลังความปราชัยอาจจะสามารถสืบหาร่องรอยความสืบเนื่องอันยาวไกลกับอดีต--อดีตที่ใกล้ตัว-- ได้มากกว่าที่คิดว่าจะเป็นไปได้ ดังนั้นเรื่องราวของสมัยนั้น จึงมีไว้เป็นจมูกิจของสิ่งที่ได้ผ่านไปแล้ว หากแต่เป็นการสืบต่อเนื่อง ถ้ามิใช่เมื่อการสัมผัสร่วมกลุ่ม โดยไม่ตัต เส้นทางกลุ่มนั้น ก็จะเห็นว่าเป็นเรื่องราวด้วยกันที่ความพยายามของชาวญี่ปุ่นที่จะหาข้อตกลงร่วมกับโลกสมัยใหม่

การยึดร่องญี่ปุ่นเป็นเรื่องที่อเมริกันดำเนินการเองในทุกด้านที่สำคัญ จริงอยู่ จักรภพอังกฤษได้มีกองกำลังเล็ก ๆ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นทหารօสเตรเลียเข้าร่วมดำเนินการและจริงอยู่ที่ว่ามีกลไกในการควบคุมระหว่างประเทศนั้น โดยคณะกรรมการอาชีการตะวันออกไกล (Far Eastern Commission) ที่ตั้งอยู่ในอชิงดัน เป็นคณะกรรมการอาชีการที่มีตัวแทนจากทุกประเทศที่ได้ต่อสู้กับญี่ปุ่นมาแล้ว อย่างไรก็ตาม ในภาคปฏิบัติ การดำเนินนโยบายอยู่ในมือของนายพลแมด

อาเซอร์ ซึ่งเป็นผู้บัญชาการทหารสูงสุดของกองทัพพันธมิตร (Supreme Commander for the Allied Powers—SCAP) ในฐานะที่เป็นผู้บัญชาการทหารอเมริกาในพื้นที่ เขาวรับคำสั่งจากウォชิงตัน เท่านั้นซึ่งข้อวินิจฉัยของคณะกรรมการมาธิการตะวันออกไกลกีผ่านจากウォชิงตันมาถึงเขา ด้วย การที่หน้าที่สองด้านของเขาก่ออยู่ เลือนรวมผสมปนเปกันจนแยกไม่ออกนั้นก็หมายความ ว่าไม่นานนักเขากับผู้บังคับบัญชาเห็นอื่นไปได้ปฏิบัติการตามนโยบายไปตามลำพังด้วยตนเอง ด้วยความระมัดระวังและทวีมากขึ้นเมื่อคณะกรรมการมาธิการมักจะมีภาวะติดขัดระหว่างนับปียครั้ง

เพื่อเป็นการช่วยกิจการของเขา นายพลแมคอาเรอร์มีคณะร่วมงานทั้งฝ่ายทหารและพลเรือนจัดตั้งเป็นคณะข้าราชการประจำที่มีลักษณะลับซับซ้อนเมืองไม่มีขึ้นนำด้วยญี่ปุ่นท่ากับระบบข้าราชการญี่ปุ่นเอง สมาชิกบางคนของคณะข้าราชการของแมคอาเรอร์มีความรู้มากและมีประสบการณ์ของประเทศที่ตนปกครอง เป็นภาวะแวดล้อมที่ทำให้พากเข้าปลูกฝังสถาบันอเมริกาให้แก่ญี่ปุ่น มิใช่ เพราะว่า จำเป็นที่จะต้องเป็นสิ่งที่ถูกต้องเท่านั้น หากแต่ยังเป็นพระพากเขาเคลื่อนกับสถาบันเหล่านั้นมาก่อนด้วย ยิ่งกว่านั้นพากเข้าขาดกรรมาธิค์ที่จะค้ำประกันว่าแนวทางคำสั่งของสแคป (SCAP ชื่อย่อของผู้บัญชาการทหารสูงสุดของกองทัพพันธมิตร) จะได้รับการบังคับให้ได้ผลเต็มที่ เพราะต้องยอมรับกันว่าต้องปฏิบัติการโดยผ่านรัฐบาลญี่ปุ่น อีกทั้งยังมีความยากลำบากในการที่จะตรวจสอบการปฏิบัติการ เพราะฝ่ายพันธมิตรขาดบุคลากรที่ได้รับการฝึกปิรือ จึงทำให้เจตจำนงและผลลัพธ์นั้นต่างกันไปได้ รวมทั้งบัญหาที่เกิดจากความพยายามที่จะให้มีประชาธิปไตยคงอยู่โดยผ่านการพิชิตสงคราม เป็นการน่าประหลาดที่จะสรุปว่า มิใช่ เพราะทำสิ่งใดพลาด หากแต่เป็นเพราะว่าการยึดครองได้กระทำกับการบรรลุผลมากในสิ่งต่าง ๆ ที่ถือว่ามีความสำคัญโดยแท้

แนวทางพื้นฐานที่จะปฏิบัติงานกันได้เริ่มมีกำหนดขึ้นโดยรัฐบาลอเมริกา และต่อมาคณะกรรมการยุทธิการได้ให้ความเห็นชอบ แผนที่นับว่าตรงไปตรงมาที่สุดคือแผนสันตุสุดกำลังเสนอ ยานห้ามญี่ปุ่น (Demilitarization) ไปตามครรลองที่ได้มีการทำลายยุทธปัจจัยและการกองต่าง ๆ สายกองทัพที่มีกำลังกว่า ๒ ล้าน ให้กลับบ้านและอพยพผู้คนกว่า ๓ ล้าน (และพลเรือนอีกมาก) จำกัดเดินทางไปกลไกเพล มีการพูดกันถึงเรื่องถอดอุปกรณ์ติดตั้งต่าง ๆ ของโรงงานเพื่อ เป็นค่าชดใช้แก่ประเทศต่าง ๆ ที่ถูกญี่ปุ่นรุกรานแม้ว่าได้มีการทำเช่นนั้นบางเล็กน้อยแล้วก็ตาม อันที่จริงแล้ว การลงโทษญี่ปุ่นมีอีกแบบหนึ่ง โดยส่วนหนึ่ง การลงโทษสำเร็จผลในการ ลิตรอนดินแดนทุกแห่งที่ญี่ปุ่นได้ไว้ในครอบครองตั้งแต่ ก.ศ.๑๙๖๘ รวมทั้งหมู่เกาะริวกิวและ

คุริล อีกส่วนหนึ่งเกี่ยวข้องกับการดำเนินคดี อาชญากรรมต่อผู้นำที่ได้ก่อสองครั้งขึ้น ประมาณ ๒๔ คน ถูกนำตัวขึ้นศาลพิจารณาที่โตเกียวโดยคณะกรรมการพิพากษาระหว่างประเทศ ในระหว่างเดือนพฤษภาคม ค.ศ.๑๙๔๖ และพฤษจิกายน ค.ศ.๑๙๔๘ (๗ คน รวมทั้งโตโจถูกตัดสินประหารชีวิตด้วยวิธีแขวนคอ ที่เหลือถูกจำคุก) นายทหารซึ่งผู้ใหญ่ที่บัญชาการตามพื้นที่ต่าง ๆ ที่เกิดการล้างเผาอย่างเหี้ยมโหด (หั่นหัวดายกเว้น ๒ คน ได้ปฏิเสธความรับผิดชอบ) และอีกนับพันถูกกล่าวหาว่าจะกระทำการอันเหี้ยมโหดและก่อการชาติกรรม ในเรื่องฆาตกรรมนั้น หลายคนถูกส่งตัวขึ้นศาลต่างประเทศ ในโยโกฮามาเพียงแห่งเดียว ๗๐๐ คน ถูกตัดสินประหารชีวิตและอีก ๓๐๐ ถูกตัดสินจำคุกตามกำหนดเวลาต่าง ๆ กัน

อย่างไรก็ตาม การลงโทษมิได้เป็นเพียงจุดมุ่งหมายแรกเริ่มประการเดียวของภารຍ์ ครองชั่วเวลาเพียงไม่กี่เดือนให้หลังเท่านั้น คำประกาศพอตสตัมได้ประกาศเจตจำนงของพันธมิตรที่จะ “ขัดอุปสรรคทั้งปวงที่มีต่อการฟื้นฟูและการเสริมพลังอันแข็งแกร่งแก่แนวโน้มประชาธิปไตยท่ามกลางประชาชนญี่ปุ่น”^{๗๙} มาตรการทันทีประการหนึ่งที่ได้ดำเนินแล้วตามวิถีทางนี้คือ การยกไชทางการเมืองแก่กลุ่มผู้หนึ่งที่ได้พยายามย่างไว้ผลใน瓜ที่จะต่อไปนั้น ทั้งก่อนและระหว่างสงครามในญี่ปุ่น ได้แก่พวกคอมมิวนิสต์ สังคมนิยมและเสรีนิยมในทุกรูปแบบ มีหลายคนที่ถูกจำคุกมาหลายปีแล้ว ขันต่อมาคือการกิดกันออกจากสังคม---จากตำแหน่งสำคัญในการบริหารราชการแผ่นดิน การเมือง การศึกษา วงการหนังสือพิมพ์และวิทยุ และแม้แต่จากการธุรกิจ---บุคคลที่ถูกกิดกันออกไปดือผู้ที่มีความเกี่ยวโยงอย่างใกล้ชิดกับระบบที่เปลี่ยนແเนกเดือนคิดกันว่าอาจนำไปสู่การกลั่นแกล้งระเบียบแบบแผนใหม่ให้เสียหายได้มีไม่กี่คนที่ถูกระบุได้โดยดูจากพื้นฐานของประวัติเดิม อีกหลายคนถูกระบุได้จากอาชีพการทำงานที่ทำ กรรมวิธีนี้ก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรมเป็นอย่างมาก แต่ก็ทำให้ขันต่อระบบงาน การงานดำเนินไปได้อย่างรวดเร็วและตลอดรอดฝั่งในการปฏิบัติงาน อันที่จริง “การภาດล้าง” ดังที่เรียกันนั้นมีผลกระทบผู้คนกว่า ๒๐๐,๐๐๐ คน จนหนทางไปสู่การเป็นผู้นำญี่ปุ่นนั้น หนักหน่วงมากพอที่จะไม่เพียงแต่บันทอนพลังประเพณีนิยมที่ยึดถือสังคมไว้เท่านั้นหากแต่ยังลดประสิทธิภาพลงช้าขณะเดียวกัน

ในขณะเดียวกัน สรรษอเมริกาได้สนับสนุนให้จัดตั้งพรรคราษฎรเมืองขึ้นแทนสมาคมช่วยจักรพรรดิราชย์ (Imperial Rule Assistance Association) ที่นับว่ามีอำนาจมากที่สุดคือพรรคราษฎรนิยม และพรรครักษานา (Progressive Party) ซึ่งประกอบด้วยสมาชิกที่เป็นนักการเมืองหัวอนุรักษ์นิยม

ของก่อนสมัยสังคมที่รอดพ้นจากการกดดัน ถึงกล่างของสองพรรคนี้ปรากฏเป็นการผลักกันอย่างไม่ใครจะดีนั้นระหว่างพวกหัวไม่รุนแรงกับพวกสังคมนิยมเป็นพรรครสังคมประชาธิปไตย (Social Democratic Party) ในขณะที่บรรดาองค์กรของพวกหัวรุนแรงรอบนอกก็ยังมีปรากฏเป็นพวกหัวซ้าย ที่สำคัญคือ พรรคอมมิวนิสต์มิอิสระที่จะดำเนินการเป็นครั้งแรกเป็นเวลาหลายปี พรรคนี้ได้รับแรงกระตุ้นอย่างใหญ่หลวงจากการที่โนซาค้า ชันโซ (Nosaka Sanzo) ได้กลับสู่ประเทศในเดือนมกราคม ค.ศ.๑๙๔๖ โนซาคามีความสามารถมากที่สุดในบรรดากลุ่มคอมมิวนิสต์ที่ลี้ภัย เขายังได้ร่วมงานเพื่องานการคอมมิวนิสต์สากลในมอสโคว์แล้วต่อมาร่วมกับมาเซตุง (Mao Tse-tung) ในปี ๑๙๕๕ คำขวัญของโนซาคាឌ้ว่า “ปฏิวัติโดยสันติวิธี” และ “พรรคอมมิวนิสต์ที่น่ารัก” (“a lovable Communist Party”) ได้ทำให้มีผู้สนับสนุนตัวบุคคลแน่นเสียงถึง ๓ ล้าน นับเป็นเกือบ ๑๐% ของผู้มีสิทธิลงคะแนนเลือกตั้ง

ยิ่งกว่านั้น มีพรรคอีกมากมายในทุกรูปแบบทั้งระดับท้องถิ่นและทั้งมีขนาดเล็กปริมาณพรรครักปะเมินกันว่าเกิน ๓๐๐ พรรค ในที่สุดไม่ผลของปี ๑๙๕๖ เป็นพรรครักที่เป็นตัวแทนทุกสิ่งทุกอย่างจากประเภทกลุ่มต่าง ๆ ที่เป็นเสียงส่วนห้อย (Lunatic Fringe) ไปจนถึงตัวแทนจากความทะเยานอย่างส่วนตน สมาชิกมากหลายที่เหมือนกับกลุ่มมิอิสระ---อย่างห้อยเป็นพวกที่ประสบความสำเร็จในการเลือกตั้ง---กล้ายืนคนหัวใจ จนพวกกลุ่มมิอิสระได้รวมพรรคร่วมกัน เข้าด้วยกันและคุณค่านี้เสียงเลือกตั้งได้ประมาณ ๒/๓ ของคะแนนเสียงทั้งประเทศในการเลือกตั้งเดือนเมษายน ค.ศ.๑๙๕๖ ๒๕% ของคะแนนเสียงเป็นของพรรครัฐรัฐนิยมและ ๑๙% เป็นของพรรครักก้าวหน้า ทำให้ได้ที่นั่งในสภา ๑๕๐ และ ๕๕ ที่นั่งตามลำดับตั้งนั้น ในเดือนพฤษภาคม ผู้นำพรรครัฐรัฐนิยมชื่อนายโยชิดา ชิเกรุ (Yoshida Shigeru) ซึ่งเคยเป็นนักการทูตที่มีประวัติต่อต้านกองทัพบกได้จัดตั้งรัฐบาลขึ้นโดยรวมสมาชิกจากทั้งสองพรรคร่วมกัน ไร้กีตام ระหว่างปีต่อมา พรรครักก้าวหน้าก็หายหน้าหายตาไปและพวกข่าวหัวไม่รุนแรงได้จัดตั้งพรรครัฐชาธิปไตย (Democratic Party) ขึ้นนำโดยนายอาชิดา ヒโตชิ (Ashida Hitoshi) เป็นการทำให้พรรครัฐชาธิปไตยสมดุลกับพรรครัฐนิยมในการเลือกตั้งปี ๑๙๕๗ ทั้งสองพรรครักได้ประมาณ ๒๕% ของคะแนนเสียงทั้งประเทศ เช่นเดียวกับพรรครสังคมประชาธิปไตย ซึ่งได้ที่นั่ง ๑๕๓ ที่นั่งและได้กอบกวนขึ้นเป็นพรรครหงุ่ที่สุดในรัฐสภา อาชิดาได้เข้ากับฝ่ายสังคมประชาธิปไตย โดยรวมตัวตั้งรัฐบาลผสมภายใต้นักสังคมนิยมชื่อ คาดายามาเตสุ (Kaihayama Teisuke) ในเดือนพฤษภาคม ค.ศ.๑๙๕๗ และอาชิดาต่อมาได้รับแต่งตั้งเป็นรัฐบาลของตั้งแต่เดือนมีนาคม ค.ศ.๑๙๕๘ แต่รัฐบาลได้รับความสามารถไม่ว่าจะเป็นสังคมนิยมหรือเป็นรัฐนิยม

โดยส่วนหนึ่งสืบเนื่องมาจากการที่รัฐบาลขาดความสามัคคี และโดยอีกส่วนเป็นเพราะพลังอนุรักษ์นิยม ทำให้หักดิบต่อต้านอาชีวิตต้องลากอก โยซิดาได้หานกลับมาใหม่ และพระครูเสรีนิยมได้เสียงข้างมาก--เป็นครั้งแรกนับตั้งแต่สองครั้ง---โดยมีที่นั่งในสภาถ่าง ๒๖๔ ที่นั่ง พระครูประชาธิปไตยมี ๖๙ ที่นั่งเป็นอันดับสอง พระครูสังคมประชาธิปไตยมีที่แยกกันมากระหว่างพวกรัฐวิเมรรัฐสภาพ่ายขวา และพวกรัฐนิยมมาร์กซ์ได้คะแนนเสียงเพียง ๔๘ ที่นั่ง และพระครูคอมมิวนิสต์ได้ ๓๕ ที่นั่ง นับเป็นการได้มากเป็นครั้งแรกที่สำคัญยิ่ง

เมื่อถึงระบบันน์ บรรดาพระครามเมืองได้ดำเนินงานภายในขอบเขตโครงการทางการเมืองและสังคมใหม่ เพราะระหว่างสามปีแรกของการยึดครองได้มีความเปลี่ยนแปลงทางรัฐธรรมนูญ การปกครองส่วนท้องถิ่น การศึกษา กฎหมาย ความสัมพันธ์แรงงาน การยึดถือที่ดินและการศึกษา ซึ่งดูเหมือนจะเป็นการปฏิวัติชีวิตญี่ปุ่น

โดยสรุปจะเริ่มตั้งแต่เรื่องรัฐธรรมนูญซึ่งได้ร่างขึ้นในกองบัญชาการของนายพลเมดอาเรอร์ ในต้นปี ๑๙๕๖ เมื่อเริ่มปรากฏว่าข้าราชการญี่ปุ่นสนองตอบชาเกินไปต่อข้อแนะโดยนัยที่ให้ทำอะไรด้วยตนเอง ได้มีการประกาศใช้รัฐธรรมนูญ ในวันที่ ๖ มีนาคม ค.ศ.๑๙๕๗ ทั้งภาษาและเนื้อหาผิดແ瑰ไปจากฉบับเดิมมาก ด้วยเหตุนี้ จึงมีเสียงวิพากษ์วิจารณ์ และถึงขนาดเย้ายวนหั่นหัวในประเทศและนอกประเทศ ถึงกระนั้นการให้รัฐสภาพมีอำนาจอันมั่นคงยิ่งเป็นการกระทำที่ชาวญี่ปุ่นเองอาจเห็นว่ายากที่จะทำได้ด้วยตนเอง ทั้งสองส่วนของรัฐสภาพเป็นส่วนราชการเลือกตั้ง ได้แก่ สภาแห่งคณะกรรมการ (House of Councillors) มีสมาชิก ๒๕๐ คน กึ่งหนึ่งมาจาก การเลือกตั้งทุก ๆ ๓ ปี ๖๐% ของสมาชิกเป็นตัวแทนจาก民族 และอีก ๑๐% มาจาก การคัดเลือกระดับชาติ และสภานิติบัญญัติ (House of Representatives) มีสมาชิก ๔๙๗ คน จากเขตเลือกตั้ง ๑๑๙ เขต แต่ละเขตมีสมาชิกให้เลือกตั้ง ๓-๕ คน สภาถ่างเช่นเดียวกับ สภาสามัญชนของอังกฤษ อาจถูกบุกเบิกได้ ถ้ารัฐบาลปราบဏานที่จะให้มีการเลือกตั้งทั่วไป สภาสูงเหมือนวุฒิสภา (Senate) ของอเมริกาที่จะบุกเบิกมิได้ อย่างไรก็ตาม สิทธิในการวินิจฉัยเรื่องต่าง ๆ เกือบทุกเรื่องในท้ายสุดล้วนเป็นสิทธิของสภากลาง ในกรณีที่ไม่สามารถตัดกลังกันได้ ในเรื่องพระราชบัญญัติบประมาณ พระราชบัญญัตินั้นจะกลายเป็นกฎหมายสามสิบวันหลังจากที่ได้ผ่านการพิจารณาของสภานิติบัญญัติแล้ว และกฎหมายได้ก็ตามที่สภากแห่งคณะกรรมการ

จะกล่าวเป็นกุญแจสำคัญล่างผ่านกุญแจนี้อีกด้วยคะแนนเสียงส่วนใหญ่ ๒/๓ ในทำนองเดียวกัน สภาล่างต้องเลือกนายกรัฐมนตรี โดยคณะกรรมการต้องรับผิดชอบต่อรัฐสภาแต่ในนามและต่อสภาผู้แทนราษฎรในความเป็นจริง ข้อจำกัดประการเดียวต่ออำนาจของสภาผู้แทนราษฎร คือ การแก้ไขปรับปรุงรัฐธรรมนูญต้องมีคะแนน ๒/๓ ของแต่ละสภา และต้องมีเสียงประชามติให้สัตยบันการแก้ไขนั้น

จุดประสงค์หนึ่งที่บรรลุโดยการเตรียมการเรื่องรัฐธรรมนูญก็คือ การสร้างระบบที่มีเกณฑ์การแห่งอำนาจควบคุมโดยคะแนนเสียงปวงชน แทนที่จะเป็นเกณฑ์การแห่งอำนาจที่ควบคุมโดยพระราชน้ำาจพิเศษเป็นครั้งคราวซึ่งเป็นการใช้พระราชน้ำาจพิเศษนั้นโดยหมู่คุณต่าง ๆ ของพลเรือนและทหาร ระบบเนี้ยจึงเกี่ยวข้องอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้กับการระบุอีกครั้งเรื่องฐานะของราชบัลลังก์ พระจักรพรรดิทรงกลยุบเป็น “สัญลักษณ์แห่งรัฐ....โดยฐานะของพระองค์เกิดจากเจตนาرمย์ของประชาชนที่มีอำนาจขออธิปไตย”^{๕๐} พระราชนูกิจต้องได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการและต้องมีการระบุพระราชกิจแน่นอนโดยเฉพาะ เป็นความเปลี่ยนแปลงซึ่งที่ปรึกษาแห่งราชสำนักยอมรับถึงขนาดให้การต้อนรับความเปลี่ยนแปลงเช่นนี้ด้วยช้าบรรดาที่ปรึกษาได้เริ่มกำหนดภาพพจน์ใหม่ของกษัตริย์โดยได้รับความสำเร็จดียิ่ง จนภายในหนึ่งปีนั้นเอง บรรดาที่ปรึกษาได้ทำให้พระจักรพรรดิทรงเป็นหลักแห่งความจงรักภักดีบนพื้นฐานแห่งความรักมากกว่าความยำเกรงโดยการวางแผนอย่างรอบคอบยิ่งในเรื่องการเสด็จปราบกุญแจพระองค์และเรื่องพระราชดำรัส โดยวิธีดังกล่าว ทำให้ราชบัลลังก์มั่นคงและมีเกียรติภูมิในระยะที่ความประชัยได้คุกคามราชบัลลังก์และเกียรติภูมิอย่างรุนแรงยิ่ง

ความเปลี่ยนแปลงด้านอื่นตามที่มีเค้าโครงร่างอยู่ในรัฐธรรมนูญและดำเนินงานในรายละเอียดระหว่างไม่กี่เดือนต่อมาต้น คือ ความเปลี่ยนแปลงในด้านการปกครองห้องถิน กระทรวงมหาดไทยได้ถูกยกเลิกและการปฏิบัติหน้าที่ราชการส่วนใหญ่ของกระทรวงนี้ได้ถูกกระจายออกไปโดยมอบหมายให้ระดับมณฑลและระดับเมืองปฏิบัติราชการแทน บรรดาผู้ว่าการมณฑลและนายกเทศมนตรีเป็นผู้ที่ต้องผ่านการเลือกตั้ง สภาระดับท้องถินต้องเป็นสภามากจากการเลือกตั้งเหมือนอดีตแต่มีอำนาจกว้างขวางกว่าเดิม การศึกษาภายนอกเป็นเรื่องสำคัญของระดับห้องถิน ในขณะที่ทุกเขตพื้นที่มีกำลังสำรวจและขาราชการของตนเองโดยจ่ายเงินดือนจากภาษีห้องถิน ทั้งนี้เป็นพระมีเจตจำนงที่จะ “ปลูกฝังประชาชน” โดยให้โอกาสแก่บรรดาชุมชนให้ดำเนินกิจการกันเอง แต่โดยรายที่ปรากฏว่า แต่ละบรรดาชุมชนมีหน่วยงานเล็กเกินไปจน

หลายหน่วยงานและชุมชนที่มีภารกิจทางการเงินที่เข้มมาก หน่วยงานยึดถือเป็นสิ่งสำคัญมากขึ้นเพียงนั้น---เป็นเชิงทำลายการบริการสังคมโดยเฉพาะ---และเป็นการง่ายดายสำหรับพวก “นาย” ทางการเมือง (Political “bosses”) ที่จะควบคุม ด้วยเหตุผลดังกล่าว ทั้ง ๆ ที่ระดับของการที่ประชาชนเข้าร่วมการเมืองจะมีผลสำเร็จลุล่วง การปฏิรูปในแบบนี้เป็นหนึ่งในบรรดาส่วนที่ประสบความสำเร็จน้อยที่สุด

ตัวอย่างอเมริกาที่ได้ใช้การรวมอำนาจเข้าสู่ศูนย์กลางก็ได้ถูกดำเนินไปโดยการแยกการตลาดออกจากบริหาร การบริหารราชการโดยตรวจสอบการตลาดได้ถูกโอนจากกระทรวงยุติธรรมไปให้ศาลสูงสุด (Supreme Court) ที่ได้จัดตั้งใหม่ ได้เกิดข้อพิพาทเรื่องภารหน้าที่ในการแต่งตั้งผู้พิพากษาสำหรับศาลมี (ยกเว้นสมาชิกของศาลสูงสุดเองซึ่งคณะกรรมการรัฐบาลเป็นผู้กำหนดตัว) และการประกาศกฎหมายตามระบบของรัฐธรรมนูญ นี่หมายความว่า เป็นการปกป้องเรื่องเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชนอย่างกว้างขวาง ซึ่งได้ขยายไว้ในรัฐธรรมนูญไม่น้อยไปกว่าการปกป้องสิทธิสตรีตามกฎหมาย และความเสมอภาคกับชาย” การที่สตีเวนส์ติธ์เลือกตั้งเป็นการเพิ่มคะแนนเสียงอีกหลายล้านในบัญชีลงทะเบียนผู้มีสิทธิเลือกตั้ง

ที่นับว่าสำคัญทัดเทียมกันอีกด้วย คือ การแก้ไขปรับปรุงพระราชบัญญัติแรงงานพระมีผลต่อการสร้างผลประโยชน์อันทรงอำนาจยิ่งที่ต้องผูกมัดกับการห้ามไว้ซึ่งการปฏิรูปทั้งปวงพระราชบัญญัติสหภาพแรงงานใน ค.ศ.๑๙๔๕ และพระราชบัญญัติแรงงานสัมพันธ์ใน ค.ศ.๑๙๔๖ ได้ให้สิทธิแก่กรรมกรญี่ปุ่นที่จะจัดตั้งรวมตัวกันและนัดหยุดงานได้ ในขณะที่พระราชบัญญัติมาตรฐานแรงงาน (Labour Standards Act) ในปี ๑๙๔๗ ได้ค้าประกันสภาพการทำงานที่ดีขึ้น โครงการประกันสุขภาพและการดูแลเชิงเมืองสนับสนุนให้เกิดความต้องการให้คนทำงาน เหล่านี้ที่เสนอให้ทันที เมื่อสิ้นปี ๑๙๔๘ สหภาพแรงงานประมาณ ๓๔,๐๐๐ แห่ง ได้ถูกจัดตั้งขึ้นโดยมีสมาชิกหักห้ามด ๗ ล้านคน ถือเป็น ๔๐% ของแรงงานในวงการอุตสาหกรรม และแม้ว่าจะลดปริมาณลงเป็น ๕.๕ ล้าน ใน ค.ศ.๑๙๔๙-๕๑ ด้วยเหตุที่รัฐบาลต่อต้านการเคลื่อนไหวของฝ่ายช้ายโดยทั่วไป ปริมาณสมาชิกก็ยังเพิ่มขึ้นอีกเป็นหลักล้านกว่าคนในภายหลัง และยังคงมีปริมาณอยู่ในระดับนั้น ประมาณกึ่งหนึ่งได้เป็นสมาชิกของสหภาพทั่วไปแห่งสหภาพแรงงาน (General Council of Trade Unions---Sohyo) ที่ตั้งขึ้นใน ค.ศ.๑๙๕๐ ภายใต้การนำของฝ่ายสังคมนิยมซึ่งมีอิทธิพลมากที่สุดในบรรดาสหพันธ์ระดับชาติภายหลังสองครั้ง

การที่สหภาพแรงงานให้การสนับสนุนนั้นได้ทำให้เกิดความรุนแรงบันดาลใจในสิ่งที่ดีโดยมิได้ต่อรองมาก่อนโดยสิ้นเชิงในการเมืองญี่ปุ่นโดยเฉพาะตามเมืองต่าง ๆ ตรงข้ามกับ

การปฏิรูปที่ดินซึ่งได้ถูกวางแผนขึ้น ด้วยความเชื่อว่า ความไม่สงบทางการเกษตรที่มีส่วนทำให้ญี่ปุ่นก้าวร้าวในภูมิภาค ได้ช่วยลดความตึงเครียดในชนบทลงมาถึงจุดต่ำกว่าเดิมในสมัยใหม่ ข้อเสนอครั้งแรกเพื่อปฏิรูปที่ดินได้ถูกเตรียมการขึ้นโดยข้าราชการญี่ปุ่นและยื่นต่อรัฐบาลในเดือนพฤษภาคม ค.ศ.๑๙๔๕ และข้อเสนอันนี้ได้ถูกลดพลังแข็งแกร่งลงโดยรัฐสภาที่คงจะโอนกิ้งออกไปทั้งหมดโดยที่เดียวถ้าไม่เกรงว่าเมริกาจะเข้าแทรกแซง และนายพลแมคอาชอร์ได้ใช้สิทธิ์ยับยั้งร่างที่แก้ไขแล้วนั้นและได้เสนอร่างใหม่ที่ร่างโดยตัวแทนของสตรีเลี้ยนญี่ปุ่น ข้อหมายแมคมาร์ชัน บอล (MacMahon Ball) ร่างใหม่ได้ถูกส่งไปสู่คณะกรรมการรัฐบาลเป็นการลับ秘密ในเดือนมิถุนายน ค.ศ.๑๙๔๖ และเป็นบังคับให้สภานิติบัญญัติให้กฎหมายนี้ผ่านสภานี้เป็นกฎหมายในวันที่ ๒๑ ตุลาคม กฎหมายนี้ระบุการบังคับซื้อที่ดินทั้งหมดที่พวกราชชีที่ดินครอบครองโดยมิได้อาศัยบนที่ดินนั้น (Absentee Landlord—พวกราชชีในเมืองกว้านซื้อที่ดินตามชนบทไว้เป็นการลงทุนประเทหหนึ่ง) ชาวนาที่เป็นเจ้าของที่ดิน และราชชีที่ดินที่อาศัยบนที่ดินนั้น ๆ ได้รับอนุญาตให้ถือที่ดินได้ในปริมาณตั้งแต่ ๑๒ โซ (Cho ต่ำกว่า ๓๐ เอเคิลส์) ในอย่างไรโดยไปจนถึงระดับถัวเฉลี่ยที่แตกต่างกันตามสภาพการณ์ส่วนท้องถิ่นแต่ละแห่งประมาณ ๑๓ โซ ประมาณไม่เกิน ๑/๓ เป็นที่ดินให้เช่า ทุกอย่างเนื่องจากตั้งกล่าวต่อต้องถูกขายให้รัฐบาล--ในอัตรากำหนดโดยตัวที่สัมพันธ์กับราคาวัสดุที่ต่ำกวินจริงสำหรับผลผลิตการเกษตรที่กำหนดไว้ใน ค.ศ.๑๙๔๕ ซึ่งภาวะเงินเพื่อได้ทำให้ราคานั้นต่ำกว่าความเป็นจริงมาก--และเสนอเงื่อนไขง่าย ๆ แก่ผู้ซื้อน้ำที่บังปรากญอยู่ โดยเงื่อนไขนั้นง่ายดายยิ่งขึ้นในการนี้ที่ค่าของเงินตราและชาวนาสามารถตั้งราคาตลาดมีได้สำหรับอาหารซึ่งเป็นการล้างหนี้และทำให้แม้แต่ชาวนาที่ยากจนที่สุดก็มีเงินพอสำรองพอประมาณ

ความคิดของขอบเขตของการดำเนินงานนั้นอาจจะหาได้จากสถิติทั้งหมดได้แค่กว่า ๗ ล้านโซ ของนาข้าว และต่ำกว่า ๘๐๐,๐๐๐ โซ ของที่ดินในที่ราบสูง (๑ โซ = ๒.๔๕ เอเคิลส์) ที่รับซื้อจากราชาชีที่ดิน ๒.๓ ล้านคนในเดือนสิงหาคม ค.ศ.๑๙๔๐ และขยายให้ผู้ซื้อน่า ๔.๗ ล้านคน เมื่อพิจารณาแยกกันแล้ว ที่ดินรายได้ข้อตกลงให้เช่าที่เกิน ๕๐% ของทั้งหมดก่อน ค.ศ.๑๙๔๖ ได้ลดลงเหลือเพียง ๑๐% ในขณะที่เจ้าของที่ดินแพะปลูกเพิ่มขึ้นเป็น ๕๐% แน่นอนว่ามีความไม่เสมอภาคกันอยู่ เนื่องจากเจ้าของที่ดินที่มีคุณน้อยกว่าแต่มีจำนวนมากเป็นคนส่วนใหญ่ ต้องนัดจัดที่ดินจำนวนน้อยท่านั้น ผู้ให้เช่าของตนมีโอกาสที่จะซื้อที่ดินน้อยกว่าผู้ซื้อที่ดินของราชาชีที่ดินนั้น ๆ (absentee) อีกทั้งยังมีช่องทางให้นักอุดมลัยกัยถ่ายเทในการคัดเลือกที่ดินที่จะขายด้วย เป็นเรื่องที่กระทำโดยคณะกรรมการที่ดินประจำหมู่บ้านประกอบ

ด้วยกรรมการเป็นผู้เช่าที่ดิน ๕ คน เจ้าของที่ดิน ๓ คน และชาวนาเจ้าของที่ดิน ๒ คน คณะกรรมการมีหน้าที่ปฏิบัติการในรายละเอียดและป้องกันการหลบหลีกที่จะขายที่ดิน อย่างไร ก็ตาม การปฏิรูปของญี่ปุ่นได้ทำให้ญี่ปุ่นกลายเป็นประเทศที่ชาวนาเป็นเจ้าของที่ดิน แม้แนวโน้มนั้นจะยังคงอยู่ในลักษณะรูปแบบที่ต่างจากก่อนสมัยสองครั้งก็ตาม การให้ค่าเช่าที่ดินเปลี่ยนจากการจ่ายค่าเช่าเป็นผลผลิตข้าวและเก็บจะเป็นเงินหางของผลผลิตนั้น ได้เปลี่ยนมาเป็นแบบจ่ายเงินสดระบุไว้ในสัญญาเช่าเพื่อเป็นความมั่นคงแก่การเช่าที่ดิน เมื่อจะถือว่าการปฏิรูปที่ดินทำให้ลัทธิปีตุลาธิปไตยส่ออม ซึ่งในเขตที่ล้าหลังอย่างน้อยที่สุดก็มีความยากเด้นลดน้อยลงกว่าในระบบเดิมก็ตาม มันก็เป็นการยกที่จะปฏิเสธว่า ความเปลี่ยนแปลงได้นำมาซึ่ง “การเพิ่มพูนความสุขของผู้คนในหมู่บ้านญี่ปุ่นพอประมาณ”^{๗๔}

อีกทั้งยังอาจกล่าวได้ว่า การปฏิรูปการศึกษาที่ได้ปฏิบัติหน้าที่ให้บริการแบบเดียวกันแก่เด็กนักเรียนญี่ปุ่น เพราะเป็นการให้ผลต่อห่วงที่เท่า ๆ กันให้ผลต่อเนื้อหาของ การสอนและให้บรรยายการที่เป็นอิสระมากกว่าแก่โรงเรียน ลัทธิคลังชาติในระหว่างสองครั้งได้มีผลทำให้มีการเขียนตำราใหม่ให้มีลักษณะชาตินิยมและมีการเพิ่มวิชาการฝึกอบรมทางทหาร และปลูกฝังลัทธิอุดมการณ์ การแก้ไขครั้งแรกเป็นไปในด้านลบ ได้แก่การยกเลิกวิชาที่ต้องสงสัย และเพิกถอนหนังสือที่ส่อลักษณะก้าวร้าว ในต้นปี ๑๙๕๖ อย่างไรก็ตาม คณะผู้แทนการศึกษาจากอเมริกาได้มานั่งญี่ปุ่น และข้อเสนอแนะของคณะนี้ได้รับปฏิบัติตามทันทีให้เป็นแบบจัดการศึกษาตามแนวทางอเมริกา ดังที่ได้กล่าวว่า การบริหารราชการแผ่นดินเป็นแบบกระจายอำนาจภายใต้คณะกรรมการที่มาจากผลการเลือกตั้งระดับมณฑลและเมือง การศึกษาภาคบังคับได้ขยายออกไปเป็น ๔ ปี ๖ ปีแรกเป็นการศึกษาระดับประถมศึกษา ๓ ปีต่อมาเป็นสหศึกษาระดับมัธยมศึกษาเปิดโอกาสให้นักเรียนเลือกเรียนวิชาต่าง ๆ ได้ ต่อจาก ๔ ปี บังคับศึกษาที่เป็นสามปีของการศึกษาระดับมัธยมปลายอันนำไปสู่การเข้ามหาวิทยาลัย

ในระยะแรกมีปัญหามาก โรงเรียนที่มีนักเรียนมากหมายขึ้นมาทันทีทันใด เช่นนี้ย่อมขาดอาหาร สถานที่ศึกษาต้องแก้ไขด้วยการผลัดกันสอน ครุต้องรวมรันพันธุ์กับห้องเรียนขนาดใหญ่โดยขาดตำราเรียน---ต้องใช้เวลาอีกหลายปีกว่าจะผลิตตำราใหม่มากมาได้---และอยู่ภายใต้การให้ค่าแนะนำเกี่ยวกับกรรมวิธีการศึกษา “วิชาต่าง ๆ ต้องไม่ปรากฏอยู่ หลักสูตรหลัก และโครงการประสานกันจะเข้ามาแทนที่” “จริยศึกษา” ต้องเปิดทางให้วิชาด้านหน้าที่พลเมือง” และทุกวันการเรียนต้องไม่เริ่มต้นกันด้วยการเคารพพระบรมราชย์ลักษณ์ มันไม่เป็นการ

ประลาดนักว่าจะมีความสับสนวุ่นวายและความผิดพลาดมากหมายยั่วหยุ่นให้เกิดการวิพากษ์วิจารณ์ว่า เด็กหลังสองครั้งเรียนรู้ด้อยกว่า ประพฤติตัวลวกว่ารุ่นบิดา ถึงกระนั้น เมื่อครูมีประสบการณ์มากขึ้นและได้วางงานกับรุ่นที่ได้รับการศึกษาอบรมในวิธีการใหม่ ๆ ก็มีผลในด้านสร้างครรภารามมากด้วย กล่าวคือ ทรงคนที่มีชีวิตชีวามีลักษณะยืดหยุ่น ลดความเจ้าระเบียบและความยั่งยั่งชั่งใจลงบ้าง ทั้งนี้เป็นเรื่องที่จะต้องดูกันต่อไปว่า สิ่งเหล่านี้จะเป็นเครื่องค้ำประกันประชาธิปไตยให้มีความต่อเนื่องตามเจตจำนงหรือไม่

การอุดมศึกษามีได้แตกต่างนักในเมืองที่ว่าได้มีความพยายามที่จะใช้แบบอย่างต่างด้วยข้อวินิจฉัยของผู้ดีกรองญี่ปุ่นใน ค.ศ.๑๙๔๖ ระบุว่า ทุกมณฑลอย่างน้อยที่สุดต้องมีมหาวิทยาลัย๑ แห่ง กระดับให้เหล่าโรงเรียนมัธยมปลายพิเศษ วิทยาลัยเทคนิค และโรงเรียนในลักษณะดังกล่าวแข่งกันซึ่งกันเอง ทั้งโดยส่วนตัวหรือโดยรวมกลุ่มกันเพื่อจะเป็นมหาวิทยาลัยผลก็คือ มหาวิทยาลัยของญี่ปุ่นซึ่งเดิมมีอยู่ ๗๐ แห่งก่อนสงคราม ได้เพิ่มขึ้นเป็น ๒๐๐ กว่าแห่ง ส่วนใหญ่ให้ผลทางการศึกษาน้อยหรือไม่มีชื่อเสียงในอีกแห่งหนึ่ง ความจริงที่ว่า คณะนักวิชาการเป็นคนหัวเก่า และฝังรากลึกในหน้าที่ของตนได้ขัดขวางการเปลี่ยนแปลงหลักสูตรการลดวิชาบังคับสำหรับระดับปริญญาตรี และการใช้วิชาระดับปริญญาโทแบบอเมริกาเป็นความเปลี่ยนแปลงที่เห็นชัดที่สุดอย่างน้อยกิ่งสถาบันก้าวแรกที่เป็นที่นับหน้าถือตา แม้จะมีผู้ดังข้อสังเกตว่า นักเรียนเปลี่ยนไปมากโดยเฉพาะในด้านการผูกพันทางการเมืองกับฝ่ายซ้าย ในด้านนี้ชันดีกวากับในด้านกิจกรรมของสหภาพแรงงาน การปฏิรูปของฝ่ายยึดครองญี่ปุ่นมีผลที่ผู้คิดขึ้นมาแน่นอนอาจจะถือว่าเป็นประชาธิปไตย

ในอีกแห่งหนึ่ง ประชาธิปไตยและการปฏิรูปมีได้เป็นเรื่องสำคัญอีกต่อไปสำหรับกองบัญชาการของแมคอาเวย์หลังจากที่กระตือรือร้นกันอยู่สองปี เพราะในปี ๑๙๔๘ การต่างประเทศเป็นเรื่องต้องพิจารณาจนทำให้เรื่องต่าง ๆ มีลักษณะรูปแบบแตกต่างกัน ประการแรก ความสัมพันธ์อเมริกา-รัสเซียเสื่อมทรามลง ประการที่สอง คอมมิวนิสต์มีพลังกล้าแข็งมากในจีนซึ่งเป็นการคุกคามให้อเมริกาขาดพันธมิตรในตะวันออกไกล สถานการณ์ทั้งสองประการทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงการเน้นหนักไปสู่เรื่องในเมืองยุทธศาสตร์ สำหรับฐานะอเมริกาในญี่ปุ่น โดยให้ความสำคัญมากขึ้นแก่ญี่ปุ่นในฐานะที่มีบทบาทเป็นฐานอันเป็นคุณประโยชน์น้อยต่อญี่ปุ่นในด้านการทดลองทางการเมือง แนวโน้มใหญ่หลวงมากขึ้นเมื่อคอมมิวนิสต์มีชัยในสังคมกลางเมืองจีน ใน ค.ศ.๑๙๔๙ และการเกิดสังคมการเกษตรในเดือนมิถุนายน ค.ศ.๑๙๕๐

เมื่อญี่ปุ่นกลับเป็นประเทศที่สำคัญยิ่งสำหรับกองทัพขององค์การสหประชาชาติ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นทหารอเมริกา ซึ่งต้องปกป้อ ระบบของการปกครองแบบสาธารณรัฐของนายซิง มันรี (Syngman Rhee) จากฝ่ายเกาหลีเหนือและจีนที่รุกมาจากการทางเหนือ

สัญญาณแรกเริ่มของความเปลี่ยนแปลงในบรรยายกาศคือ ความกดดันต่อการเคลื่อนไหวฝ่ายซ้ายในญี่ปุ่น สิทธิของสหภาพแรงงานที่จะนัดหยุดงานเคยเป็นเรื่องที่เจ้าหน้าที่ฝ่ายยีด ครองไว้สิทธิยังเสมอมา ดังเห็นได้ในเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ.๑๙๕๗ เมื่อข้อเสนอหยุดงานทั่วไปถูกสั่งห้ามด้วยเหตุผลทางเศรษฐกิจ แต่บัดนี้กิจกรรมนัดหยุดงานได้ถูกจำกัดขอบเขตด้วยเหตุผลเศรษฐกิจในเดือนกรกฎาคม ค.ศ.๑๙๕๘ กองบัญชาการได้ยืนกรานห้ามข้าราชการปฏิบัติการตั้งกล่าว กฎหมายห้ามนี้ได้ขยายไปสู่ข้าราชการระดับห้องถิน ในเวลาต่อมาไม่นานนัก ใน ค.ศ.๑๙๕๙ ได้มีการแก้ไขพระราชบัญญัติสหภาพแรงงานโดยระบุความเข้มงวดกว่าขันต่อ กิจกรรมทางการเมืองของกรรมกร และการฟื้นฟูเรียบข้อบังคับในการ “กวาดล้าง” เพื่อว่าอาจจะได้ใช้ต่อพวกคอมมิวนิสต์ ผู้คน ๒๐,๐๐๐ กว่าคนถูกขับออกจากงานราชการจากการศึกษาและการอุตสาหกรรมระหว่าง ค.ศ.๑๙๕๙ และ ๑๙๕๐ และบางคนถูกขับออกจากการสหภาพแรงงาน

ใน ค.ศ.๑๙๕๐ เช่นกันที่แมคอาร์อนมูติให้รัฐบาลญี่ปุ่นพิจารณาบทวนมาตรการ กวาดล้างของปี ๑๙๕๖ จนกระทั่งผู้ที่ถูกกวาดล้างเกือบจะทั้งหมดให้หวนกลับมา มีสิทธิ์ทำการเมืองอีกในปลายปี ๑๙๕๑ แต่มิใช่ว่าทั้งหมดได้คืนสู่ฐานะเดิมแห่งอิทธิพล เพราะมีผู้อื่นสืบแทน หน้าที่การงานไปแล้วและได้แสดงความปรารถนาที่จะปิดช่องว่างให้รุนก่าน้อยมาก แต่จำนวนผู้ที่ได้รับเลือกตั้งเข้ารัฐสภา หรือจำนวนคนเข้าร่วมคณะกรรมการรัฐบาลเป็นการปรากฏของกลุ่มผู้ที่ผ่านการกวาดล้างที่ยังทำให้วิถีทางชีวิตของญี่ปุ่นทิวความอนุรักษ์นิยมมากยิ่งขึ้น

ประจักษ์พยานต่อไปที่ว่า อเมริกาผู้กำหนดวินิจฉัยนโยบายกำลังพิจารณาอดีตอีกครั้งหนึ่งก็คือการหยิบยกบัญหาการสร้างกำลังแสนยานุภาพใหม่ (rearmanent) ขึ้นมาพิจารณา รัฐธรรมนูญปี ๑๙๕๖ ซึ่งถือกันว่าเป็นไปตามคำยินยอมของผู้บัญชาการทหารสูงสุดได้ระบุ มาตรการหนึ่งว่า “ประชาชนญี่ปุ่นประธานาธิบดีที่อ่อนน้อมถ่อมตนต้องบูรณะด้วยของปวงชน ตลอดกาลนาน” อีกทั้งยังผูกมัดประเทศไทยญี่ปุ่นให้สร้างกำลังแสนยานุภาพทางบก เรือ และอากาศ ในสถานการณ์ภายหลังสงคราม ที่ญี่ปุ่นปราชัยและถูกกีดขวางมิให้พื้นที่ลังทหาร มาตรการดังกล่าวดูเหมือนจะมีเหตุผลดีอยู่ แต่มีหนึ่งเหตุผลให้พูดถึงน้อยลงใน ค.ศ.

๑๙๕๐ เมื่อญี่ปุ่นเป็นพันธมิตรที่มีศักยภาพมาก ดังนั้น ในเดือนกรกฎาคม ปี ๑๙๕๐ ได้มีการอนุญาตให้ญี่ปุ่นสร้างกองกำลังตำรวจ (National Police Reserve) เป็นกองกำลังตำรวจกึ่งทหารมีกำลังพล ๗๕,๐๐๐ คน ที่จะเข้ารับหน้าที่รับผิดชอบบ้านเมืองแทนกองทัพอเมริกา หลังจากนั้นอเมริกาได้เร่งรัดพร้อม ๆ กับฝ่ายขาวญี่ปุ่นเองให้ขยายขนาดและหน้าที่ของกำลังตำรวจ--แม้ว่าจะมีผู้ต่อต้านอย่างรุนแรงว่าเป็นเรื่องสืบเปลืองบ้าง หลักเลียงข้อห้ามในรัฐธรรมญญานังกิตาม--จนกระทั่งในปี ๑๙๖๐ กองกำลังป้องกันประเทศ (National Defense Force) ได้ถูกยกเป็นองค์กรทางทหารมีกำลังทางบกและเรือที่มีขนาดเท่าที่จำเป็น พร้อมอาวุธทันสมัยพร้อมมูล

ก่อนเกิดเรื่องดังกล่าว ญี่ปุ่นได้ออกราชบัญญัติให้แก่ เหตุผลมีข้อแนะนำอยู่ว่า ประเทศไทยญี่ปุ่นที่เป็นอิสระภายใต้รัฐบาลที่เป็นมิตรและอนุรักษ์นิยม จะทำให้อเมริกาได้พันธมิตรที่ดีกว่าเป็นประเทศพันธมิตรที่ถูกหมายเหยียดว่าอยู่ภายใต้การปกครองของชนต่างด้าว เกือบทุกสิ่งทุกอย่างที่สามารถจะทำได้โดยฝ่ายมหาอำนาจจีดีครองเพื่อส่งเสริมประชาธิปไตยก็ได้สำเร็จลุล่วงในไม่กี่ปีแรกไปแล้ว ที่เหลือขึ้นอยู่กับชาวญี่ปุ่นเองว่าจะยอมรับความเปลี่ยนแปลงและเต็มใจที่จะให้ประชาธิปไตยใช้บังคับได้ผลหรือไม่เท่านั้น นายพลแมคอาเซอร์--ซึ่งรายงานกินจิงเสมอถึงความสำเร็จของนโยบายประชาธิปไตย ไม่ว่าจะเป็นกรณีใดก็ตาม--ได้พิจารณาความเป็นไปได้ของภารกิจดังกล่าวตามเหตุผลดังกล่าวตั้งแต่ต้นปี ๑๙๕๗ และแม้ว่าเขาจะไม่สามารถชักจูงวิชั่นให้คล้อยตามได้ สถานการณ์โลกอีก ๓ ปีต่อมา โดยเฉพาะสองครั้งแรกหลังก็ทำให้ขอตัวแย้งของเขามีน้ำหนักใหญ่ลงมากขึ้น ข้อโต้แย้งของเขามีอยู่สองความเป็นไปได้ของภารกิจดังกล่าวคือ การร่วมปฏิบัติการกับคณะกรรมการธิการตะวันออกไกล หากแต่ระบุให้อเมริกาดำเนินการเจรจาด้วยตนเอง

ผลก็คือ การลงนามในสนธิสัญญาที่เมืองชานฟรานซิสโกในเดือนกันยายน ค.ศ. ๑๙๕๐ โดยเกือบทุกประเทศที่ร่วมส่งความแป๊บชิพิค รัสเซียปฏิเสธที่จะยอมรับสัญญา เช่นเดียวกับอินเดียและจีนแผ่นดินใหญ่ แต่สามประเทศนี้มิได้มีบทบาทโดยตรงในการปกครองญี่ปุ่น การยึดครองญี่ปุ่นจึงสุดลงเมื่อได้มีการให้สัตยบันสนธิสัญญาในเดือนเมษายน ค.ศ. ๑๙๕๒ นี้มิได้หมายความว่าจะมีการถอนทหารออกไป เพราะญี่ปุ่นเองมีทางเลือกเป็นอื่นน้อยนอกจากจะลงนามในข้อตกลงป้องกันตนอย่างโดยระบุให้อเมริกามีฐานทัพบก เรือ และอากาศในประเทศไทยญี่ปุ่น เป็นการผูกมัดญี่ปุ่นให้อยู่กับการเป็นพันธมิตรกับอเมริกาซึ่งเป็นเหตุให้ญี่ปุ่นมีความยากลำบากในการติดต่อสัมพันธ์กับรัสเซียและบรรดาประเทศที่เป็นกลางในแอเชีย

รุสเซียอยู่ในฐานะที่จะตั้งข้อต่อรองเบื้องขัน โดยประการแรก รุสเซียยึดครองหมู่เกาะคูริลและตอนใต้ของเกาะสักกิมเมื่อสิ้นสงครามโลก รุสเซียได้ควบคุมเส้นทางทั้งหมดที่เป็นทางออกเดินของญี่ปุ่นไปสู่แหล่งประมงในทะเลอโคลอตส์ก (Okhotsk) รุสเซียจึงสามารถตัดหุ่นความว่าจะปิดหรือจำกัดเส้นทางได้ ในขณะเดียวกันก็ให้ความหวังแก่ญี่ปุ่นว่าถ้าเป็นมิตรที่ดีญี่ปุ่นอาจจะได้ ๑-๒ เกาะใกล้ชิดกิจโภด ยิ่งกว่านั้น การที่รุสเซียมีสิทธิ์ยับยั้งในองค์การสหประชาชาติ ก็ทำให้รุสเซียสามารถปิดกั้นความพยายามของญี่ปุ่นที่จะเข้าสู่องค์การได้ ถึงกระนั้น ในขณะที่รุสเซียเต็มใจที่จะใช้อาวุธดังกล่าวเพื่อคุกคามการทูตญี่ปุ่น เศรษฐกิจญี่ปุ่นเท่า ๆ กับการทหารที่ต้องพึ่งพาอเมริกาเป็นการค้าประกันให้ญี่ปุ่นด้านทานหั้งการคุกคามและการเชิงชัวนญี่ปุ่นให้เกิดกิเลสอนยกได้ จนไม่เกิดการปรับปูรุ่งได้ ในความสัมพันธ์ระหว่างสองประเทศเป็นเวลาหลายปี จนกระทั่งในเดือนมิถุนายน ค.ศ.๑๙๕๕ เมื่อมีการผ่อนคลายความตึงเครียดอันทำให้หั้งสองฝ่ายสามารถปิดการเจรจาสันติภาพผ่านเอกสารราชทูตของหั้งสองฝ่ายในลอนดอน การเจรจาติดชะงักด้วยเหตุกลงกันไม่ได้ในเรื่องดินแดน--ญี่ปุ่นเรียกวังและรุสเซียปฏิเสธที่จะให้มีการแบ่งหมู่เกาะคูริลตามแบบปี ๑๙๔๕ คือ ญี่ปุ่นได้กูนาชิริ (Kunashir) และอิโตโรฟุ (Etorofu)--และนายชิเงมิตสุ (Shigemitsu mamoru) รัฐมนตรีต่างประเทศไม่สามารถจะทำอะไรให้คืบหน้าได้ในเรื่องนี้เมื่อเขาไปเยือนกรุงมอสโคว์ในเดือนสิงหาคม แต่ในเดือนตุลาคม ค.ศ. ๑๙๕๖ ได้มีข้อตกลงในเรื่องอื่น ได้แก่การมีสัมพันธภาพทางการทูตเป็นปกติต่อกัน และมีการลงนามในสัญญาการค้า ส่วนเรื่องดินแดนก็เก็บขึ้นหิ้งไปก่อน ผลก็คือ ญี่ปุ่นกล้ายเป็นสมาชิกขององค์การสหประชาชาติในเดือนธันวาคม ทันทีที่มีการให้สัตยาบันข้อตกลงนี้ต่อกัน และได้รับเลือกเข้าสู่คณะกรรมการมั่นคงในเดือนตุลาคมปีต่อมา อย่างไรก็ตาม การประมงและข้อพิพาทเรื่องหมู่เกาะคูริลยังคงเป็นตัวอุปสรรคต่อสัมพันธภาพของหั้งสองฝ่าย รุสเซียยังคงใช้สิ่งนี้เป็นเครื่องบันทอนความผูกพันที่ญี่ปุ่นมีต่ออเมริกา ใน ค.ศ.๑๙๖๑-๖๒ รุสเซียได้ให้ข้อเสนอใหม่ต่อญี่ปุ่นอีก คือ ข้อเสนอขยายการค้าที่มีจะยังไม่มีขนาดเทียบเท่าที่อเมริกาได้เสนอต่อญี่ปุ่นมาแล้ว

อันที่จริง การค้าเป็นอาชุที่ Jincom มีวนิสต์สามารถใช้ให้ได้ประโยชน์ได้ดีกว่า เพราะในฐานะที่เป็นแหล่งตลาดและแหล่งวัตถุดิบ แผ่นดินใหญ่ย่อมมีความสำคัญอย่างใหญ่หลวงต่อญี่ปุ่นเสมอ ดังสะท้อนให้เห็นได้จากการที่บรรดานักธุรกิจญี่ปุ่นพร้อมที่จะเข้าชนความหัวก่าที่มีแต่ความคล่องแคล่วใจรอบคอบจนเกินการณ์ของตนในเรื่องที่จะเกี่ยวข้องกับคอมมิวนิสต์หลังปี ๑๙๔๕ ในอีกแห่งหนึ่ง นโยบายของอเมริกาที่ระบุข้อจำกัดอย่างเข้มงวดต่อ “การค้ากับศัตรู” ที่ใช้กับพันธมิตรเท่า ๆ กันที่ใช้บังคับต่อประเทศของตนและรัฐบาลญี่ปุ่นก็ผูกมัด

เป็นพันธมิตรกับคอมบริการอย่างเน้นแพนโซลินิกส์ที่จะรับรองรัฐบาลปักกิ่ง เป็นเรื่องที่ทำให้เกิดความคับแคร้นใจในญี่ปุ่น แม้จะเห็นได้ง่ายกว่า จีนใหม่--มีอำนาจ ชาตินิยมและผู้มีมัดกับโครงการสร้างอุตสาหกรรมที่รวดเร็ว-- จะไม่เสนอโอกาสเพื่อผลกำไรในแนวใด ๆ ที่จะเทียบได้กับผลกำไรที่เคยได้ในอดีตโดยไม่ต้องพูดถึงนักการเมืองฝ่ายซ้าย นักธุรกิจพยายามทำที่จะสามารถทำได้ใน การผ่อนข้อจำกัดต่าง ๆ ลง ในเดือนกรกฎาคม ค.ศ.๑๙๕๗ นักธุรกิจก็ประสบความสำเร็จบางส่วน เพราะญี่ปุ่นตกลงที่จะให้การค้ากับจีนอยู่ในระดับเดียวกันกับการค้าที่มีกับรัสเซีย โดยการยกเลิกการห้ามค้าขายส่งของสินค้ายาง เรื่องเหล่านี้ และอุปกรณ์อุตสาหกรรมที่จีนกำลังแสดงความสนใจ ภายใน ๑ ปี ก็มีสัญญาหลายฉบับได้รับการลงนาม ทั้ง ๆ ที่มีความจริงอยู่ว่า สัมพันธภาพทางการเมืองระหว่างสองประเทศมิได้แสดงว่าจะเปลี่ยนแปลงแม้แต่น้อย

ความสัมพันธ์ของญี่ปุ่นต่อโลกที่มิใช่คอมมิวนิสต์ก็ถูกกำหนดโดยส่วนหนึ่งจากความจำเป็นของการค้า ความพยายามของญี่ปุ่นที่จะฟื้นฟูการค้าระหว่างประเทศได้ถูกขัดขวางบ้างบ้างโดยเหตุความโกรธแค้นที่เกิดจากสงครามหรือเกิดจากนโยบายสาธารณะของญี่ปุ่นแต่ด้วยความใจเดียวในกรณีอสเตรเลีย เกาหลีใต้ ในขณะที่ในเอเชียอาคเนย์ก็มีความลำบากเกี่ยวกับค่าปฏิกรรมส่งรวมที่ยังไม่ยุติ ผู้คนมากมายยังคงแคลงใจกันแบบเดิม แต่ด้วยความใจเดียวในกรณีของญี่ปุ่น เช่น ความแคลงใจของอังกฤษที่ปฏิเสธที่จะขยายข้อตกลงทั่วไปเรื่องภาษีศุลกากรและการค้าให้เป็นประโยชน์แก่ญี่ปุ่นเต็มที่โดยญี่ปุ่นเป็นสมาชิกมาตั้งแต่ ค.ศ. ๑๙๕๕ ญี่ปุ่นมองก็มิได้ปฏิบัตินาฬาและความอดิช่องต่างชาติ เช่น ในการเยือนมัณฑะเลย์ ไปสู้ในเดียวและประเทศไทยเพื่อนบ้าน นายกรัฐมนตรีกิชิ (Kishi Nobusuke) ก็ทรงคำว่า “วงไฟน์ลี่” ออกไป อีกครั้งหนึ่ง นักการเมืองญี่ปุ่นไปเยือนมานิลา โดยเข้ามาชิกเดิมของกองกำลังตำรวจติดตามไปด้วยสองคนซึ่งเคยช่วยสร้างความเหี้ยมโหดให้แก่เมืองมานิลาระหว่างสองครั้ง เป็นการโชคดีที่เหตุการณ์เหล่านี้มีปรากฏน้อยมากและมีผลกระทบชั่วขณะเท่านั้น จนความก้าวหน้าเป็นไปอย่างราบรื่นแม้จะช้าอยู่บ้าง และกิตติศัพท์ของคุณภาพสินค้าญี่ปุ่นก็ทวีมากขึ้นเมื่อส่วนรักษาความก้าวหน้าทางการค้าให้คงอยู่ได้อย่างไรก็ตาม นี่เป็นเรื่องที่จะต้องกล่าวถึง เมื่อถูกถียงถึงพัฒนาการทางเศรษฐกิจโดยทั่วไป

สนธิสัญญาสันติภาพและผลกระทบของมันในด้านการค้าของประเทศมิได้เป็นเพียงผลของเหตุการณ์ในปี ๑๙๕๕-๕๖ เท่านั้น เพราะในด้านภายในประเทศ นั้นยังมีผลช่วยย้ำความอนุรักษ์นิยมให้คงครองบั้งคับต่อไป และเปิดโอกาสให้มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงนโยบายตามที่ตน

ประการนามาช้านานด้วย แนวโน้มโดยธรรมชาติที่แยนต์ฝ่ายซ้ายของฝ่ายกองบัญชาการยึดครองญี่ปุ่นในสองปีสุดท้ายของการบุดครองมีส่วนช่วยอย่างใหญ่หลวงในเรื่องนี้อย่างแน่นอน อย่างไรก็ตาม ที่นับว่าสำคัญที่สุดก็คือ ความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในด้านความคิดเห็นของชาวญี่ปุ่น กล่าวเล่าอาจจะนำมาซึ่งความรู้สึกหนึ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ เป็นความรู้สึกหวานคืนไปสู่ การต่อต้านความเปลี่ยนแปลงริเริ่มแบบตะวันตกในญี่ปุ่น ดังที่เคยเกิดมาแล้วในปลายศตวรรษที่ ๑๙ และในศตวรรษที่ ๑๘๓๐ อีก และความรู้สึกหวานกลับอย่างรุนแรงนั้นได้นำไปสู่การหวานคืนสู่ประเพณีนิยมอีก เมื่อเป็นประเพณีนิยมที่แสดงออกในเชิงของความเติบใหญ่ทันสมัยแบบตะวันตก ก็ตาม ผลที่มุ่งอุดมคือ “วิถีทางพลิกกลับ” เป็นการตรวจสอบอีก บางครั้งก็เป็นการแก้ไข ปรับปรุงการปฏิรูปมากรถอยของสมัยยึดครอง

รัฐธรรมนูญเป็นเป้าหมายหนึ่ง เพราะสำหรับคนอีกมากแล้วมันคุ้มเมื่อันว่าเมื่อได้รับเอกสารชี้แจ้ง การจัดตั้งการทหารครัวจะเป็นเรื่องจัดตั้งอย่างถูกต้องตามกฎหมายมากกว่าเดิม การกระจายอำนาจเป็นอีกเรื่องหนึ่ง โดยส่วนหนึ่งเป็นเพาะกกล่าวกันว่าใช้ประสิทธิภาพ ส่วนหนึ่งเป็นเพราะได้ถูกนำไปใช้อย่างรุนแรงกับสถาบันท่อนรักษา尼ยม เช่น ระบบข้าราชการ และตำรวจ การศึกษาถูกโฉมตอย่างรุนแรงเพราล้มเหลวในการให้การฝึกอบรมทางด้านจริยศาสตร์ ผู้ให้การสนับสนุนการอบรมดังกล่าวก็รวมด้วยใน การปฏิเสธว่าตน มิได้ประณญาที่จะฟื้นฟูพลิกชีชาตินิยมขึ้นมาอย่างแอบแฝงอำพราง แต่ก็ส่งเสียงดังประมาณตัว ระบบการศึกษาที่ล้มเหลวในการให้มาตรฐานอื่นได้แทนมาตรฐานเดิม เมื่อแยกการเมืองออกจากไป ก็พบว่าพวกครูบาอาจารย์ให้ความเห็นอกเห็นใจแนวคิดดังกล่าว ครูบางท่านก็บว่าเป็นการ ยกกล้ำหากที่จะหาให้พบว่าพลเมืองประเภทใดคือพลเมืองที่ระบุไว้ในวิชาหน้าที่พลเมือง---แม้ในระดับประณามศึกษา---ที่ต้องการจะให้รู้จักกัน

เมื่อ “วิถีทางพลิกกลับ” เป็นนโยบายของพรรคราษฎรเมื่อฝ่ายขวา ซึ่งส่วนใหญ่ก็มักจะมีความเข้มงวดกวัดขั้นเรื่องอิสรภาพที่เหลือล้นที่ได้ให้แก่สหภาพแรงงานและพลเมืองโดยเอกสารภาษาญี่ปุ่น จึงไม่เป็นการประหลาดว่า บรรดานักสังคมนิยม และการเคลื่อนไหวแรงงาน ต้องต่อต้านอย่างขั้นยิ่ง ในอีกแห่งหนึ่ง พากเขาก็มีอำนาจที่จะทำเซ็นนั้นในรัฐสภาอย่างกว่าที่คิดจะทำ เหล่าเสรีนิยมของโยชิดา (Yoshida) ได้ผลประโยชน์จากการที่สนธิสัญญาสันติภาพเป็นที่นิยมกว้างขวาง ได้มีเสียงข้างมากในการเลือกตั้ง เดือนตุลาคมปี ค.ศ.๑๙๔๖ พรรครปฏิรูป (Reform Party) เดิมคือพรรคราษฎรชาติไทยก็มีที่นั่งในรัฐสภา เป็นการค้ำประกันว่าพวกอนุรักษ์

นิยมจะมีส่วนคุณสมบัติของมนุษย์ ซึ่งได้รักษาไว้ในการเลือกตั้งในเดือนเมษายน ค.ศ. ๑๙๕๓ และกุมภาพันธ์ ค.ศ. ๑๙๕๔ ทั้ง ๆ ที่มีการต่อสู้ระหว่างกลุ่มต่าง ๆ ค.ศ. ๑๙๕๓ คือ ฮาโตยามา (Hatoyama Ichiro) ซึ่งถูกกว่าด้วยใน ค.ศ. ๑๙๕๗ และคาดกันว่าจะหวานกลับมาเป็นผู้นำอีกเมื่อเขาได้ศึกษาเมืองใน ค.ศ. ๑๙๕๕ และการแตกแยกแบ่งฝ่ายพร้อมกับการที่ความนิยมที่มีต่อรัฐบาลก็สื่อมลงตามลำดับ ได้บังคับให้นายกรัฐมนตรีต้องลาออกจากในเดือนธันวาคม ค.ศ. ๑๙๕๕ เพียงสองสัปดาห์ก่อนนั้น ฮาโตยามาได้ตั้งพรรครัฐชาติปีตี้ประกอบด้วยเหล่าเสรีนิยมเดิม ๔๒ คน และฝ่ายขวาในสภาก็ ๘๒ คน ซึ่งคะแนนพอกันนี้ช่วยทำให้เขาได้เป็นนายกรัฐมนตรีแทนนายโยชิดา เขาได้ใช้ชanc การเลือกตั้งทั่วไปในเดือนปี ๑๙๕๕ ลดพวกเสรีนิยมลงไปสู่ฐานะอันดับสอง เพราะเมื่อเขามีคะแนนเสียงข้างมากเขาก็ไม่สามารถที่จะอยู่ในตำแหน่งได้โดยปราศจากความช่วยเหลือของเหล่าเสรีนิยม ความจริงนั้นนำไปสู่การรวมตัวกันในเดือนพฤษภาคม โดยจัดตั้งพรรครัฐชาติปีตี้ (Liberal Democrat) แม้จะประสบความยากลำบาก นายฮาโตยามาได้กลับเป็นผู้นำพรรครัฐ จริงอยู่ ไม่ใช่ก็ปรากฏว่า การจัดตั้งพรรครัฐใหม่นี้ได้บรรลุถึงซึ่งความสามัคคี เพราะพรรครัฐหลายพรรคมากมายกล้ายกกลุ่มย่อย ๆ ในพรรครัฐนี้นายฮาโตยามาลาออกจากเพรสซุขภาพไม่ดีในเดือนธันวาคม ค.ศ. ๑๙๕๖ ผู้ขึ้นมาแทนภัยหลังการโถ่ถียงมากมาย คือนายอิชิบashi (Ishibashi Tanzan) แต่ภายในสองเดือน สุขภาพของเขาก็ทำให้เข้าต้องถอยออกมานายคิชิ (Kishi Nobusuke) ได้เข้าครองครองอำนาจแทนนี้ กิตซึในปลายเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. ๑๙๕๗ และรัฐบาลคิชิกิอิจิรุ่งอาจามิถึงเดือนกรกฎาคม ค.ศ. ๑๙๖๐ แล้วผู้มาแทนคือรัฐบาลของอิเคدا (Ikeda Hayato)

บรรดาวรัฐบาลภัยหลังนายโยชิดา---คิชิ ปรับปรุงรัฐบาลในฤดูร้อนทุกปี---ล้วนเป็นรัฐบาลผสมที่มีหัวอนุรักษ์นิยม ถึงกระนั้นพวกเสรีรัฐชาติปีตี้ยกยับมีคะแนนเสียง ประมาณ ๕๘% ของคะแนนเสียง และมี ๒๙๐ ที่นั่งในการเลือกตั้งในเดือนพฤษภาคม ค.ศ. ๑๙๖๐ พวกสังคมนิยมมีประมาณกึ่งหนึ่งกว่า ๆ ความไม่สมดุลย์กันนั้นแสดงชัดว่าพวกสังคมนิยมต้องพื้นตัวขึ้นมาซ้ำเพียงใจความพ่ายแพ้ในปี ๑๙๕๕ สนธิสัญญาสันติภาพโดยแท้จริงแล้วได้แต่ความแตกแยกทางด้านอุดมการณ์กับฝ่ายพรรครัฐสังคมนิยมให้ปรากฏต่อสาธารณชนในการเลือกตั้งปี ๑๙๕๖ พรรครัฐสังคมนิยมมีสองฝ่ายที่ลงแข่งขันกัน ฝ่ายขวาสนับสนุนสนธิสัญญา ฝ่ายซ้ายปฏิเสธสนธิสัญญานั้น ต่างฝ่ายต่างก็ได้ที่นั่งเกิน ๔๐ ที่นั่ง ในรัฐสภาเป็นการได้ที่นั่งมากกว่าที่เคยได้เพียงเล็กน้อยในปี ค.ศ. ๑๙๕๕ ในการเลือกตั้ง ค.ศ. ๑๙๕๓ ฝ่ายขวาได้ที่นั่งเพิ่มขึ้นเป็น ๖๖ ที่นั่ง ฝ่ายซ้ายมี ๗๒ ที่นั่ง และใน ค.ศ. ๑๙๕๕ ตัวเลขเป็น ๖๗

และ ๘๙ ตามลำดับ แต่นี้ยังไม่เป็นการเพียงพอที่จะให้ฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดมีโอกาสได้อำนาจดังนั้น ในเดือนตุลาคม ค.ศ.๑๙๕๕ ทั้งสองฝ่ายรวมกันเป็นตัวอย่างให้เห็น ทำให้ฝ่ายตรงข้ามตามอย่างบังอย่างรวดเร็ว อย่างไรก็ตาม พรรครสซัมคมประชาธิปไตยดังที่เรียกว่า “นั้นยังคงมีความก้าวหน้าอย่างต่อเนื่อง กล่าวคือได้ ๑๖ ที่นั่ง ใน ค.ศ.๑๙๕๘ ๑๗๒ ที่นั่ง ใน ค.ศ. ๑๙๖๐ รวมทั้งกลุ่มที่แยกออกไปเป็นกลุ่มหัวไม้รุนแรงได้ ๑๗ ที่นั่ง เป็นกลุ่มประชาธิปไตย สังคมนิยม (Democratic socialists) ที่ถลวยไปในปลายปี ๑๙๕๘

ฝ่ายตรงข้ามจะคาดหวังความช่วยเหลือจากคอมมิวนิสต์ก็ได้เช่นกัน เพราะสังคม เกาหลีได้กวาดล้างพวකคอมมิวนิสต์ออกจาก การเลือกตั้ง คอมมิวนิสต์ขาดความสนับสนุนจาก สาธารณชนด้วยเหตุผลประการ คือ รุสเซียหรือองค์การคอมมิวนิสต์ทางลามากกว่า การพิพากษ์ วิจารณ์นโยบายฝ่ายเดียวของนายในชาガใน ค.ศ.๑๙๕๐ ตลอดจนความระแวงว่าพรรครคอม- มิวนิสต์มีส่วนรู้เห็นล่วงหน้าเรื่องเกาหลีเหนือจะบุกเกาหลีได้ การกระทำการของรัฐบาลที่เรียกว่า “การกวาดล้างแดง” (“Red Purge”) ได้ทำให้คอมมิวนิสต์ต้องพ่ายแพ้โดยสิ้นเชิง บรรดาผู้นำคอมมิวนิสต์และกลไกรัฐเกือบทั้งหมดต้องลงได้ดินตรีมการใช้นโยบายก้าวร้าว พร้อมที่จะสู้แทนที่จะเอาชนะโดยวิธีเลือกตั้ง ในการเลือกตั้งปี ๑๙๕๒ คอมมิวนิสต์สูญเสียที่นั่งทุกที่นั่งในรัฐสภา ได้ ๑ ที่นั่งในเดือนเมษายน ค.ศ.๑๙๕๓ ๓ ที่นั่งในเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. ๑๙๕๔ และแม้จะมีสัญญาณของการหวนกลับไปสู่นโยบายของในชาガในไม้ข้าในภายหลังโดยยืนยันได้จากการที่เข้าได้ทบทวนตนขึ้นมาอีก หลังจากที่ได้ซุ่มซ่อนตัวและได้เป็นผู้นำต่อมาในปีนั้น การใช้นโยบายก้าวร้าวในช่วงพักตัดตอนนั้นได้สร้างความเสียหายจนไม่อาจจะคืนเหมือนเดิมให้แก่พรรครได้อีก พวกรสซัมคมนิยมฝ่ายซ้ายซึ่งได้ประโยชน์จากความปราษัยของ คอมมิวนิสต์ในการเลือกตั้ง ก็ยังที่นั่งไว้เท่าที่ได้มาจนไม่มีคอมมิวนิสต์เกิน ๓ คน ได้รับเลือกตั้งเข้าสู่สภาล่างในปี ๑๙๖๐

อาจจะสรุปได้ว่า กลุ่มนรุกษ์นิยมในสภานิติบัญญัติและรัฐสภาได้ลดจำนวนลงเล็กน้อย จากเกิน ๗๐% ใน ค.ศ.๑๙๕๒ ลงมาเป็นต่ำกว่า ๑๕% ในปี ๑๙๖๐ สังคมนิยมเพิ่มที่นั่งจาก ๒๕% เป็น ๓๕% ในระยะเดียว กัน และคอมมิวนิสต์ได้สั่นสุดการเป็นปัจจัยหลักในกระบวนการ การรัฐสภา รัฐบาลและนโยบายของรัฐบาลไม่ว่าจะเป็นรัฐบาลพรรครในนโยบายใด ชี้ให้เกิดยังคงเป็นรัฐบาลอนรุกษ์นิยม อย่างไรก็ตาม ก็เป็นเรื่องน่าประหลาดว่า “วิถีทางพลิกกลับ” ได้ประสบความสำเร็จอย่างกว่าที่ข้อเท็จจริงเหล่านั้นจะชวนให้คาดคิดไว้

องค์ประกอบหนึ่ง ถ้าหากการปฏิรูปรัฐธรรมนูญ จะมีกำลังเสนอขายก้าวอีกมิได้ อย่างเป็นทางการ การปฏิรูปรัฐธรรมนูญถูกปิดกันโดยพวกร้ายช้าย ซึ่งยังคงมีที่นั่งในรัฐสภา กิน ๑/๓ ในสภานุํ แม้เมื่อในระยะที่อ่อนแอที่สุดในสภาน่างกันตาม ข้อเสนออื่น เช่น ข้อเสนอเพื่อการศึกษาภาระต่อไป คือมิได้ประชัยโดยเหตุผล คะแนนเสียง หากแต่ประชัยโดยแรงกดดันของรัฐสภาพิเศษ (extraparliamentary pressures) ดังนั้น ร่างหลักสูตรจริยศาสตร์ตามโรงเรียนที่เตรียมขึ้นโดยกระทรวงศึกษาธิการใน ค.ศ. ๑๙๕๑ ก็ถูกวิพากษ์วิจารณ์อย่างกว้างขวางโดยวงการห้องสืบพิมพ์และสารานุชนฯว่า เป็น หลักสูตรมิเนื้อหาปฏิริยาจนต้องถอนร่างหลักสูตรออกไป พระราชบัญญัติที่ให้อำนาจกระทรวง ในกรอกใบอนุญาตตำราภิชีณุปฎิริยา เช่นเดียวกันจะต้องประชัยในรัฐสภาในปี ๑๙๕๖ อันที่จริง คณะกรรมการธุรการศึกษาธิการส่วนห้องถินเป็นเพียงส่วนเดียวเท่านั้นของโครงสร้าง การศึกษาที่ถูกโฉมตือย่างได้ผลยิ่ง โดยมีการปรับปรุงคณะกรรมการนี้ในเดือนเมษายนปีนั้น แบบอย่างถือว่าดีสำหรับความอุตสาหะพยายามที่จะปรับปรุงแก้ไขการบริหารราชการตำรวจ ด้วย ใน ค.ศ. ๑๙๕๔ รัฐสภาอนุมัติร่างกฎหมาย ๗ หมวด โดยรวมใหม่เป็นหน่วยระดับมณฑล โดยมีตำรวจระดับชาติดำเนินการประสานงาน แต่พระราชบัญญัติที่จะเพิ่มอำนาจให้ตำรวจมากขึ้น รวมทั้งสิทธิ์ต่าง ๆ ในกรณีใช้อำนาจจับกุมได้ก่อให้เกิดเสียงไม่พอใจขึ้นในเดือน ตุลาคม และเดือนพฤษภาคมก่อน ค.ศ. ๑๙๕๘ จนรัฐบาลคิชิเห็นควรที่จะถอนกฎหมายนี้เป็นดีที่สุด

กรรมวิธีที่พวกรังส์คณ尼ยมนำมาใช้ในข้อพิพาทต่าง ๆ เหล่านั้นล้วนเป็นกรรมวิธีดังเดิม ที่ล้าหลังเท่า ๆ กับมาตรการที่พวกราชมุ่งที่จะต่อต้าน ความพยายามที่จะขัดขวางการดำเนินงานของรัฐสภา บางครั้งโดยการปฏิเสธที่จะดำเนินการอภิปราย บางครั้งก็จะถึงขนาดโดยการใช้กำลังล้วนเป็นเรื่องที่ทำให้เกิดความไม่สงบในทศวรรษที่ ๑๙๖๐ สถานการณ์เป็นเช่นนั้นโดยแท้ ที่พวกราชได้ใช้กรรมวิธีดังกล่าว เพราะพวกรังส์คณ尼ยมต่อต้านด้วยความหวังอันน้อยนิดที่จะได้มีอำนาจและพวกรังส์คณ尼ยมสุดขีดที่ไม่เคยผูกมัดเต็มที่กับกรรมวิธีของรัฐสภาเต็มใจที่จะสะพล ประโยชน์ระบบที่เพื่อผลประโยชน์ในระยะสั้น ๆ แต่ตอนนี้ พวกหัวรุนแรงที่ได้ทิ้งความแข็ง แกร่งขึ้นเมื่อความหวังที่จะได้ตำแหน่งการงานดูเลื่อนลงมากขึ้น ย่อมจะเป็นผู้นำในการใช้ประโยชน์จากการเชื่อมโยงพระองค์กับสหภาพแรงงาน องค์กรต่าง ๆ ของนักศึกษาและองค์กรอื่นที่มีลักษณะดังกล่าว โดยการกระตุ้นอย่างรุนแรงที่สุด แม้กระทั่งคำร้องทุกข์ก็ถูกนำมาใช้เพื่อสร้างอิทธิพลต่อการลงคะแนนเสียงในรัฐสภา จนใน ค.ศ. ๑๙๕๘ ตัวอย่าง เช่น ระหว่างการต่อสู้เรื่องพระราชบัญญัติตำรวจคุลการรักษ์

(Police Duties Bill) สถาทั่วไปแห่งสหภาพแรงงาน (Sohyo) ก็ทำให้กรรมการกว่า ๔ ส้านคน พากันออกมารณรงค์ประท้วงข้อเสนอของรัฐสภา

การเมืองแบบนี้ได้ผลมาก เพราะมีมาตรการแห่งความเห็นอกเห็นใจจากประชาชนในจุดประสงค์ที่พวักสังคมนิยมจะพยายามทำให้ลุล่วง---สังคมนิยมเองเป็นบรรณาการหนึ่งในความสำเร็จในสิ่งที่อเมริกาได้ดำเนินการมาแล้ว---และเพราลักษณะสังคมญี่ปุ่นได้ทำให้เป็นการง่ายดายที่จะรวมตัวกันเห็นอกเห็นใจอยู่เบื้องหลังการประท้วงโดยเฉพาะมากกว่าจะรณรงค์ออกนอกหน้าต่อต้านรัฐบาลเองในการเลือกตั้ง ชาวญี่ปุ่นมากมายที่จะโดยเหตุผลใดก็ตาม ผูกมัดกับการสนับสนุนผู้สมัครหัวอนุรักษ์นิยมก็ไม่ได้ผูกพันกับผู้สมัครผู้นั้นพร้อมนโยบายที่พรรคนั้นมุ่งแสร้งหา ดังนั้น ชาวญี่ปุ่นต้อนรับโอกาสที่จะวิพากษ์วิจารณ์พฤติกรรมบางประการของพระโคโดยมิได้กระทำการหาญหัก และค่อนข้างจะระอักกระอ่วนใจมากกว่าที่จะใช้วิธีการจัดจำความรู้สึกเมื่อเวลาลงคะแนนเลือกตั้ง

แนวโน้มกิจยังคงยังไหอยู่กว่าอยู่นั้นเองในการถกเถียงเรื่องการต่างประเทศ การเป็นพันธมิตรกับอเมริกาเป็นที่ยอมรับโดยส่วนใหญ่ว่าจำเป็นแม้จึงถึงเป็นประโยชน์ด้วย การได้ถกเถียงมีน้ำหนักเพิ่มขึ้นโดยความสำนึกรักในบุญคุณที่ฝ่ายยีดครองมีจุดประสงค์ที่เปลี่ยนไปด้วยมุขยธรรมและเป็นจุดประสงค์เชิงสร้างสรรค์ ในอีกแห่งหนึ่ง ก็มีความไม่สบายนใจก็ที่ญี่ปุ่นได้เข้าพัวพันในสังคมเย็น อีกทั้งความรู้สึกต่อลัทธิรวมเอเชีย (Pan Asianism) ยังมีปรากฏอยู่ในร้อยอยู่จนนำไปสู่ความรู้สึกที่ว่า ญี่ปุ่น “ควรจะอยู่ฝ่ายกลุ่มแอฟริกา เอเชีย ที่เป็นกลาง (Neutralist Afro-Asian bloc)” ความรู้สึกอันแรงกล้าที่ต่อต้านระบิดปรามนุภัยเด่นชัดบ่อยครั้งมากกว่าในการเป็นปฏิบัติที่ต่อการที่อเมริกาทดลองระเบิดนิวเคลียร์ เป็นความรู้สึกต่อต้านที่ได้รับความสนับสนุนมากขึ้นจากสาธารณชนมากกว่าจะรู้สึกต่อต้านรัสเซีย เหล่านี้ล้วนเป็นอารมณ์ซึ่งพวักสังคมนิยมสามารถนำมาใช้ได้โดยคอมมิวนิสต์ และพวชาตินิยมสุดขั้วที่ยังเหลือรอดอยู่ให้การหนุนหลังอยู่ และเหตุการณ์ที่ได้เกิดขึ้นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ในเรื่องที่สามารถใช้เป็นเป้าหมายได้ในเดือนตุลาคม ค.ศ.๑๙๕๖ ผู้คนนับร้อยบาทเจ็บเมื่อชาหูบ้านชูนาคาวา (Sunakawa) ได้เดินขบวนโดยความช่วยเหลือของนักศึกษาและเหล่าสหภาพแรงงานให้ต่อต้านแผนขยายพื้นที่ฐานทัพอากาศอเมริกาที่อยู่ใกล้หมู่บ้านโดยเบียดเบี้ยงพื้นที่เพาะปลูก ข้อพิพาทรุนแรงอย่างถูกต้องตามกฎหมายด้วยเรื่องการจับกุมได้ยืดเยื้อไปเกือบ ๓ ปี รวมทั้งกฎระเบียบที่จำกัดลำไส้เมืองโดยเกี่ยวที่น่าประหลาดว่า---ซึ่งยกเลิกร้องภัยก่อการย่างราดเรือ---การปราากฎมีฐานทัพอเมริกาในญี่ปุ่นเป็น

การขัดต่อรัฐธรรมนูญ ใน ค.ศ.๑๙๕๗ ก็เกิดด้วยความขึ้นอีก เมื่อทหารยืนยามอเมริกัน คุณหนึ่งยิงหยุงญี่ปุ่นคนหนึ่งที่กำลังเก็บเศษเหล็ก ครั้งนี้ ประธานาธิบดีได้ประกาศเป็นคดีในศาล แพ่ง (ของญี่ปุ่น) หรือศาลทหาร (ของอเมริกา) ก่อเกิดปัญหาเรื่องกฎหมายซึ่งเกี่ยวข้องกับ รัฐธรรมนูญของทั้งสองประเทศ และภายหลังการเปิดเผยแพร่ต่อสาธารณะเป็นอย่างมากแล้ว ศาลญี่ปุ่นก็ได้รับมอบหมายให้ตัดสินเป็นอันดับแรกก่อน ศาลมีคำพิพากษาให้ตัดสินให้ ทำทันท์บน

ที่นับว่ามีชื่อมากที่สุดในเรื่องเช่นนั้น เกิดขึ้นใน ค.ศ.๑๙๖๐ ทำให้รัฐบาลต้องล้มไป โดยยอมรับว่า ไม่มีรัฐบาลใดจะสามารถเพิกเฉยโดยสิ้นเชิงต่อการปฏิเสธความเชื่อมโยง ของอเมริกา---ซึ่งความเกี่ยวโยงนี้ส่วนใหญ่เป็นไปตามธรรมเนียมและจึงเป็นความเกี่ยวโยงแต่ ดั้งเดิม---นายกรัฐมนตรีคิชิได้แสวงหาวิธีจัดการที่จะให้เป็นการปลอบประโลมเกียรติภูมิญี่ปุ่น เช่น เขาได้กล่าวว่า ญี่ปุ่นควรจะมีสิ่งในการตัดสินใจที่จะใช้ที่ดินเป็นฐานทัพอเมริกา อย่างไรก็ตาม เป็นคราวเคราะห์ร้ายที่ข้อตกลงที่ระบุความดังกล่าวและความเปลี่ยนแปลง ต่าง ๆ ที่ได้ลงนามกันในวอชิงตันในเดือนมกราคม ค.ศ.๑๙๖๐ นั้น แทนที่จะปลอบประโลม ความรู้สึกของชาติตามความในข้อตกลง กลับทำให้เกิดความโกรธแค้นขึ้นสุดโดยข้อตกลงนั้นได้ ดึงความสนใจไปสู่เรื่องความไม่เสมอภาคทางพลกำลังของทั้งสองประเทศ เมื่อข้อตกลงนั้นมาสู่ รัฐสภาในเดือนเมษายน นักศึกษาได้เดินขบวนประท้วงอย่างรุนแรงนอกตัวอาคารสภา เมื่อถึง เดือนพฤษภาคม พวกรสั่งคุมนิยมก็ไม่ให้ความร่วมมือในการดำเนินการในรัฐสภาและพยายามยืน ขัดขวางในสภานัต้องให้ตำรวจนำตัวออกจากรัฐสภา เมื่อไม่มีพวกรสั่งคุมนิยมในสภา พรรคของ รัฐบาลได้ลงคะแนนให้สัตยบันข้อตกลง ทำให้เกิดเป็นข้อพิพาทด้วยเรื่องสิทธิ公民权 บน รัฐธรรมนูญ และก่อให้เกิดการประท้วงจนถึงขีดจำกัด เป็นการประท้วงทั่วประเทศ ในวันที่ ๒๖ พฤษภาคม นักศึกษาก่อการจลาจลในกรุงโตเกียว ทำความเสียหายมากมายนับร้อย ผู้คนร้องทุกข์มากมาย รถไฟหยุดงานในตันเดือนมิถุนายน

ภายในสองสัปดาห์ของเหตุการณ์เหล่านั้น เป็นที่คาดกันว่าประธานาธิบดีไอเซน豪华（Eisenhower）จะมาเยือนญี่ปุ่น และเป็นที่คาดคะเนว่า เขายังมาทันเวลาพอดีที่จะเฉลิมฉลองการแลกเปลี่ยนสัมมนาของสนธิสัญญา กับความบันปวนรุนแรงที่เพิ่มขึ้น และความรู้สึกต่อต้านอเมริกา ได้ทำให้การให้สัตยบันสนธิสัญญาดังกล่าวเป็นไปไม่ได้ ในวันที่ ๑๖ มิถุนายน รัฐบาลได้ เปิดประชุมฉุกเฉินและตกลงว่าจะขอร้องให้นายไอเซน豪华มีต้องมาเยือน สองวันต่อมา

รัฐสภาได้ลงคะแนนให้สัตยาบันข้อตกลงให้ใช้บังคับและในวันที่ ๒๓ มิถุนายน อเมริกาได้ให้สัตยาบัน แล้วคิชิก้าลือกห้าม

ถึงกระนั้น ความบันป่วนระสำราษามีได้ทำให้การเมืองญี่ปุ่นต้องเปลี่ยนลักษณะไป ผู้สืบท่อคิชิ คือ อิเคدا (Ikeda Hayato) มาจากพรรครัฐธรรมนูญประชาธิปไตย เขาได้รับเลือกตั้งเป็นนายกรัฐมนตรี อันด้วยเป็นปกติวิสัยดังแสดงจากการที่เขาแจกจ่ายตำแหน่งต่าง ๆ แก่กลุ่มต่าง ๆ ยิ่งกว่านั้น ในเดือนพฤษภาคมเขากล่าวขอการเลือกตั้ง เป็นการแสดงว่าแบบอย่างการเลือกตั้งก็ยังเหมือนเดิมแม้จะมีารมณ์ความรู้สึกถึงตันตดูร้อน ดูเหมือนว่า ญี่ปุ่นยังมีได้บรรลุถึงระบบที่จะมีการเมืองที่เป็นตัวแทนความคิดเห็น ในทำนองเดียวกันในการประการเจตจำนงของตนที่จะทุ่มเทให้ การสนับสนุนความเดิบให้ญี่ปุ่นคงเศรษฐกิจ นายกรัฐมนตรีได้แสดงความสุขมารอบคอบและแนวโน้มส่วนตนด้วย เขายังได้นำความสำคัญของเงินหนึ่งของประวัติศาสตร์ญี่ปุ่นสมัยหลังสังคมซึ่งได้เริ่มที่จะปรากฏเป็นที่ประทับใจโลกภายนอก

เศรษฐกิจญี่ปุ่นได้เผชิญความยากลำบากพอสมควรหลังจากการยอมแพ้ ซึ่งเป็นเรื่องนอกเหนือจากความเสียหายและความผิดที่ผิดทางไร้ระเบียบแบบแผน ซึ่งการโรมตี้ด้วยระเบิดได้ละทิ้งไว้เบื้องหลัง การขาดแคลนเชื้อเพลิง พลังงาน และวัตถุติด การขนส่งที่ไม่เพียงพอและความไม่รู้สึกซึ้งกับความปราชัยและความเกรงว่าอุปกรณ์ต่าง ๆ อาจถูกยึดเป็นค่าปฏิกรรมสังคม ทั้งนี้รวมทั้งการสูญเสียอาณา尼คิมและตลาดการค้าต่างประเทศอันเป็นการกีดขวางการพัฒนาเป็นเวลาหลายปี เมื่อนั้นถึงเมื่ออนาคตที่เนื่องอนว่าญี่ปุ่นจะยังอีกที่จะดำเนินขั้ตต่อการบูรณะปฏิสังขรณ์ การค้าต่อหลายฝ่ายที่ญี่ปุ่นเคยต้องพึ่งพา ก่อนสองครั้งยังดูยากเย็น ลำบากมากขึ้น ถ้าจะเป็นไปได้ที่จะรำงไว้ในโลกแห่งการแบ่งแยกเงินตราสกุลสเตอร์ลิง (Sterling) และสกุลдолลาร์ การแบ่งฝ่ายของสองค่ายก็มีผลเช่นกัน ดังตัวอย่างปรากฏในปัญหาการเมืองของการค้ากับจีนดังที่ได้กล่าวถึงแล้ว ในประเทศไทย ก็มีอุปสรรคเกิดจากการปฏิรูป คือ การสูญเสียผู้นำที่ได้รับการฝึกอบรมด้วยเหตุภัยการลัจจุบัน การพยายามรวมตัวจัดตั้งองค์กรเกิดจากการที่อเมริกาตัดสินใจจะแยกสายกุลธุรกิจใช้บัตร ซึ่งได้นำไปสู่การสลายตัวของบริษัทแกนกลางหลายบริษัทและบริษัทที่รวมตัวกับกุลธุรกิจนั้น ถ้าจะให้เป็นประชาธิปไตยยิ่งขึ้น ผลกระทบมีประสิทธิภาพอยกว่าที่มีปรากฏอยู่ ดังที่อเมริกาผู้กำหนดวินิจฉัยนโยบายได้ถูกบีบบังคับให้ต้องยอมรับในขั้นต่อมา

เพื่อเป็นการสมดุลกับความล่าถอยในด้านดังกล่าว ได้มีข้อได้เปรียบที่แม้จะมีเวลา

น้อยก่อนจะได้ระหันกึ่ง การสร้างเศรษฐกิจเพื่อสงคราม (war economy) ได้มีส่วนริมระดับของความช้านาญทางเทคโนโลยีปัจจุบันในอุตสาหกรรมมากมาย การทำลายโรงงานที่ถูกระเบิด ก็เป็นการค้าประวัติอย่างน้อยที่สุดอีกกว่า ถ้าสร้างใหม่ได้สำเร็จลุล่วงก็จะสามารถดำเนินการได้ด้วยกรรมวิธีและอุปกรณ์เครื่องจักรที่ทันสมัย การที่อเมริกาแทรกแซงทางเศรษฐกิจก็มิใช่ว่าจะไม่ตีไปเสียหมัดที่เดียว ในระยะแรก ๆ ได้มีการขนส่งอาหารและวัตถุอุดหนักที่สำคัญจำเป็นยิ่งมาให้ ต่อมา เมื่อสงครามเย็นที่ความเข้มข้นยิ่งขึ้นก็ทำให้เกิดการทำท่าม่ำมุ่นโดยบานต่อต้านกลุ่มธุรกิจโซบัตซู และช่วยยุติภาวะเงินเฟ้อ อันที่จริงแล้วความช่วยเหลือของอเมริกาได้เป็นสิ่งชดเชยแก่การหยุดชะงักการค้าต่างประเทศ เมื่อก่อตั้งธนาคารโลกทำให้ความช่วยเหลือของอเมริกาเพิ่มมากขึ้น เพราะได้มีคำสั่งซื้ออุปกรณ์เพื่อกองทัพสหประชาชาติ ซึ่งทำให้การผลิตของญี่ปุ่นได้รับแรงกระตุ้นเป็นครั้งแรกในหลังสงคราม และแม้จนถึงหลังปี ๑๙๕๒ ความช่วยเหลือก็ยังคงมีอยู่ในรูปของการจัดหาใบสั่งซื้อสินค้า สำหรับกองทหารอเมริกาและฐานทัพในญี่ปุ่น เป็นที่คาดประมานกันว่า จากปี ๑๙๕๒ มีการจ่ายเงินซื้อสินค้าเข้าญี่ปุ่นประมาณ ๑/๔ ของการสั่งสินค้าเข้าทุกปี

เมื่อได้เริ่มต้นแล้ว ความเดิบใหญ่ของอุตสาหกรรมญี่ปุ่นก็เป็นไปอย่างรวดเร็วและเกือบจะสืบต่อเนื่องกัน ใน ค.ศ.๑๙๕๘ การผลิตอยู่ในระดับ ๔๐% ของตัวเลขปี ๑๙๓๗ แต่ในเป็นการสั่นสุดสมัยแห่งความยากลำบากอย่างแท้จริงแล้ว ใน ค.ศ.๑๙๕๐ ธรรมนิการผลิตทางอุตสาหกรรมอยู่ที่ ๘๘ ($๑๙๓๗ - ๖ = ๑๐๐$) ใน ค.ศ.๑๙๕๓ ธรรมนิอยู่ที่ตัวเลข ๑๕๕ สินค้ามีราคางูญึ้น สินค้าออกที่เป็นอุปสรรคเสียเปรียบและมาตรการอันกฎต้องของรัฐบาลได้ทำให้การเกิดตกต่ำทางเศรษฐกิจที่ไม่รุนแรงนัก ใน ค.ศ.๑๙๕๕ แต่การขยายตัวของเศรษฐกิจกลับมีอีกในภายหลัง ใน ค.ศ.๑๙๕๗ ธรรมนิอยู่ที่ ๒๖๒ ซึ่งเป็นการปรับเข้าสู่ระดับเดิมกัน เป็นเวลา ๑ ปี เพราะปัญหาดุลการค้าหนึ่ง แล้วได้พุ่งไปสู่ตัวเลข ๓๒๕ และ ๔๑๐ ใน ค.ศ.๑๙๕๙ และ ๑๙๖๐ ในปีที่สอง เศรษฐกิจมีอัตราความเติบใหญอย่างแท้จริงเป็น ๓๓.๖% พัฒนา ๑ กับอัตราการบริโภคสินค้าและบริการก็ได้พุ่งสูงขึ้นเกือบถึง ๑๒%

ความก้าวหน้านั้นส่วนใหญ่สืบเนื่องมาจาก การอุตสาหกรรมประเภทหัตถกรรม โดยเฉพาะในด้านการเคมีและการวิศวกรรม ซึ่งได้ด้อยพัฒนามาก่อนสงคราม ผลผลิตเหล็กกล้าสำเร็จรูปที่ใน ค.ศ.๑๙๓๖ มีเพียง ๔.๕ ล้านเมตริกตันได้เพิ่มเป็น ๙.๕ ล้านตัน ใน ค.ศ.๑๙๕๕ และ ๒๒.๑ ล้าน ใน ค.ศ.๑๙๖๐ โดยสินแร่มีจำนวนเป็นกึ่งหนึ่ง จักรยานยนต์ที่ได้

ใช้กัน ๗๐๐,๐๐๐ คน ใน ๑๙๕๕ ได้เพิ่มเป็น ๖ เท่า มากกว่าใน ค.ศ.๑๙๓๖ และเกือบเป็นสองเท่าอีกใน ๕ ปีต่อมา ในระดับกล่าวนั้นญี่ปุ่นได้กลายเป็นประเทศผู้ต่อเรือที่ใหญ่ยิ่งที่สุดในโลก---และในการประกอบการอึ่งหลายด้านด้วย--- โดยมีการต่อเรือได้ระหว่างขับน้ำปีละ ๑.๗๕ ล้านตัน โดยถัวเฉลี่ย ในการผลิตไฟฟ้า ญี่ปุ่นก็เป็นประเทศอยู่ในอันดับที่ ๖ ใน ค.ศ. ๑๙๖๐ กำลังไฟ ๒๓ ล้านกิโลวัตต์ ถือเป็น ๒/๓ ของยังกฤษและเป็น ๓ เท่าของญี่ปุ่นเองในปี ๑๙๓๗ ได้มีการเริ่มพัฒนาปรมาณูด้วย โดยมีเตาแยกปรมาณู ๔ เครื่อง ปฏิบัติการในปลายปี ๑๙๖๑

ประจำชีวภาพนั้นแห่งความเดิบใหญ่สามารถเห็นได้จากการแผ่นยาด้วของเมืองอุตสาหกรรม เช่น โตเกียวและโอซาก้า ซึ่งแทนที่จะมีชาภปรักหักพังและความชำรุดทรุดโทรม ในปี ๑๙๕๕ ก็ได้มีโรงงานอุตสาหกรรมทันสมัยผลิตสินค้าที่สามารถแข่งกับสินค้าที่ดีที่สุดได้ จักรยานยนต์ญี่ปุ่นชนะการวิ่งแข่งในยุโรป กล้องถ่ายรูปและสินค้าแวนตาก็คุ้นเคยที่จะขับกล้องถ่ายรูปและสินค้าแวนเตาย้อมันออกจากตลาดระหว่างประเทศ เครื่องเย็บผ้าและวิทยุ-โทรทัศน์สเตอร์ ญี่ปุ่นก็มีขายทั่วไปทุกหนแห่งในโลก ทั้งนี้มีใช่ว่าจะไม่มีปัญหารื่องราคา การปรับปรุงเทคโนโลยีมากหลายล้วนเริ่มในญี่ปุ่น จนญี่ปุ่นอยู่ในฐานะที่จะจัดตั้งศูนย์เป็นครั้งแรกและกล่าวหาผู้อื่นและเมิดลิขสิทธิ์แบบของตน

แร่โลหะ เคมีภัณฑ์และวิศวกรรมได้ให้ผลผลิตนับว่าเกิน ๖๐% ของผลผลิตอุตสาหกรรมใน ค.ศ.๑๙๕๕ เมื่อเทียบกับผลผลิตเพียง ๓๐% ใน ค.ศ.๑๙๓๐ เป็นการแสดงว่า สงเคราะห์และการตระเตรียมสงเคราะห์ล้วนมีอิทธิพลต่อทิศทางของการพัฒนา สิ่งที่ซึ่งเคยมีอันดับการผลิตและการค้าสำหรับภูมิภาคญี่ปุ่น ภายในและภายนอกประเทศก็อาจจะได้ว่ามีความสำคัญกึ่งหนึ่งใน ค.ศ.๑๙๖๐ เทียบเท่ากันในปี ๑๙๓๖ ดุลยภาพภายในอุตสาหกรรมก็ได้เปลี่ยนไปแล้ว ใหม่ดินเมื่อเผชิญการแข่งขันอย่างรุนแรงจากสิ่งที่ด้วยมือ ก็มีปริมาณน้อยกว่า ๑/๓ ของตัวเลขก่อนสงเคราะห์ใน ค.ศ.๑๙๕๐-๕๕ และเพิ่มขึ้นเพียงเล็กน้อยในภายหลัง ผ้าฝ้ายก็มีปริมาณใน ค.ศ.๑๙๖๐ น้อยกว่าใน ค.ศ.๑๙๓๕-๗ เช่นเดียวกับปริมาณแกนหอผ้าที่ใช้กัน สินค้าฝ้ายเป็นพื้บ ๆ ไม่อาจทับกับราคางานฝ้ายจากอาเซียนเชย่ากันเนย์และผ้าฝ้ายไยสังเคราะห์ได้ จึงมีปริมาณลดต่ำกว่า ๕๐% ตรงกันข้ามกับผ้าเรยอน (rayons) และผ้าไยสังเคราะห์อื่น ๆ ซึ่งต้องพึ่งพาตั้งต้นจากอุตสาหกรรมเคมีที่ขยายตัวออกไปนั้น ล้วนมีความสำคัญมากขึ้นเช่นเดียวกับไม้

โดยธรรมชาติแล้ว การค้าต่างประเทศได้สะท้อนถึงแบบอย่างของความเดิบใหญ่ทั้ง

ความจริงที่ว่า การสั่งสินค้าอาหารเข้าประเทศยังคงมีสมำ่เสมอในสมัยหลังสงคราม
ทั้ง ๆ ที่สูญเสียอาณาจักรและผลิตอาหาร อย่างมากแล้ว พอร์โนไซด์และการที่ประชากรเพิ่ม^๗
ลง ล้านใน ค.ศ.๑๙๕๐ เป็น ๘๗ ล้าน ใน ค.ศ.๑๙๖๐ ล้านเป็นผลงานมาจากการประชุมที่ภาค
ของเกษตรกรรมญี่ปุ่น การปฏิรูปที่ดินได้ช่วยทำให้เป็นไปได้อย่างแน่นอนโดยส่วนหนึ่งจากการ
ให้ความริเริ่มกระตุ้นชาวนาเจ้าของที่ดินและโดยส่วนหนึ่ง จากการจำกัดอุกกาลทุนในที่ดินเพื่อ
ค่าเช่า ได้ทำให้มีทุนรองมากพอที่จะปรับปรุงการเกษตร เช่นเดียวกับผู้ลี้ภัยจากตัวเมืองได้ทำ
ให้ปริมาณญี่ปุ่นเพิ่มขึ้นภายหลังสงคราม ทำให้มีแรงงานเหลือเพื่อ เมื่อกลับไปทำงานใน
เมืองดังที่มีมากทำเช่นนั้น ก็ปรากฏว่าใช้เครื่องจักรทำงานแทน เป็นแนวโน้มที่สะท้อนจากการใช้
เครื่องมือเตอร์ไกนาในไมเกิร์เรว ๆ นี้ จะโดยการเช่าเครื่องมือเตอร์จากผู้รับเหมาส่วนห้องถิน
หรือโดยการซื้อเครื่องโรเตอร์ (Rotor) ขนาดพอ มีจับ อย่างไรก็ตาม ที่นับว่าสำคัญที่สุด
คือ ความเปลี่ยนแปลงทางด้านเทคโนโลยี กล่าวคือ มีการขยายน้ำและการชลประทานด้วย
ใช้ปั๊มเคมีมากขึ้น พัฒนาการของใช้ยาปราบศัตรูพืชทำให้สามารถป้องกันได้ผล ปัจจัยเหล่านี้
โดยส่วนรวมแล้ว ได้ทำให้ผลิตข้าวได้ปริมาณมาก นาข้าวโดยถ้วนเฉลี่ยเพิ่มอีก ๓๐% ใน ค.ศ.
๑๙๕๕-๖๐ มากกว่าในกลางศตวรรษที่ ๑๙๓๐ ถือทั้งมีความเติบใหญ่ในตัวเลขของการเพาะ

ปลูกผัก ผลไม้ ผลผลิตน้ำเนยและเนื้อสัตว์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเนื้อหมู

ดังนั้น โภชนาการของญี่ปุ่นได้มีความหลากหลายประเพณมากขึ้นกว่าเดิม โดยมีผลผลิตข้าวสาลีเป็นตัวอย่างที่ได้เข้าไปเป็นอาหารหลักแทนข้าวตามหลักศาสนา จริง ๆ แล้ว เมื่อไม่ต้องใช้เงินบประมาณเป็นบอร์เซน์มาก ๆ เพื่อซื้อหาอาชญา การเพิ่มผลผลิตก็ย่อมเป็นการยกมาตรฐานการครองราชในทุกวิถีทาง ใน ค.ศ.๑๙๕๒ อัตราค่าจ้างที่แท้จริงในโรงงานอุตสาหกรรมซึ่งเป็นแหล่งทำงานที่นิยมมากันนั้นได้เพิ่มถึงขีดระดับอัตราค่าจ้างปี ๑๙๓๔-๖ และได้ขึ้นไปสูงอีกเกือบ ๕๐% ใน ค.ศ.๑๙๖๐ เป็นความจริงที่ว่า มีความไม่เท่าเทียมกันซึ่งอัตราโดยถัวเฉลี่ยมีแนวโน้มที่จะ逎พารวงไว้ กรรมกรตามแหล่งประกอบธุรกิจขนาดใหญ่มีฐานะดีกว่าผู้อยู่ตามแหล่งประกอบการที่เล็กกว่า ทั้งในด้านการจ่ายเงินและสภาพการทำงานในขณะที่ชาวนาที่เคยเป็นฝ่ายเสียเบรียบมาช้านานก็เริ่มจะໄลทันเท่านั้น อย่างไรก็ตาม ความสมบูรณ์พูนสุขได้แผ่กระเจาไปอย่างทั่วถึงในสังคมญี่ปุ่นมากกว่าในอดีต และแม้ว่ารายได้ประชาชาติจะใกล้เคียงกันเท่ากับทางยุโรปภาคใต้มากกว่าจะใกล้เคียงกับรายได้ในประเทศอุตสาหกรรมของตะวันตก มันก็เป็นการมีรายได้เหนือกว่าในเอเชีย (และได้ถึง ๑๖% ใน ๑๙๖๐ เพียงปีเดียว) การใช้จ่ายในปีเดียวกันนั้นได้สูงขึ้นมากเป็น ๑๒% ในระดับหมู่บ้าน และต่ำกว่า ๑๐% ในระดับเมือง การใช้จ่ายหนักไปในด้านอาหารประเพณพุ่มเพือย การเดินทางท่องเที่ยว การแต่งกายที่ดีขึ้นมาก เครื่องไฟฟ้า เช่น เครื่องโทรศัพท์---ครอบครัว ๔ ใน ๕ ครัวเรือนมีโทรศัพท์ดู ใน ค.ศ.๑๙๖๒ และกึ่งหนึ่งในหมู่บ้านมีโทรศัพท์ดูกัน---ตู้เย็น เครื่องดูดฝุ่น เครื่องล้างจาน เครื่องทำความร้อน ฯลฯ ใช้จ่ายอีกมากหนดไปกับการออมทรัพย์และการซื้อไปประกัน อันที่จริง เมื่อเทียบกับสภาพการณ์เมื่อ ๑๐๐ ปีที่ผ่านมาแล้ว หรือถ้าเทียบกับเอเชียแล้ว ก็น่าจะสรุปได้ว่า ทุกวันนี้ญี่ปุ่นกำลังอยู่ในวิถีทางไปสู่การเป็นสังคมที่สมบูรณ์พูนสุขยิ่งนัก